

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

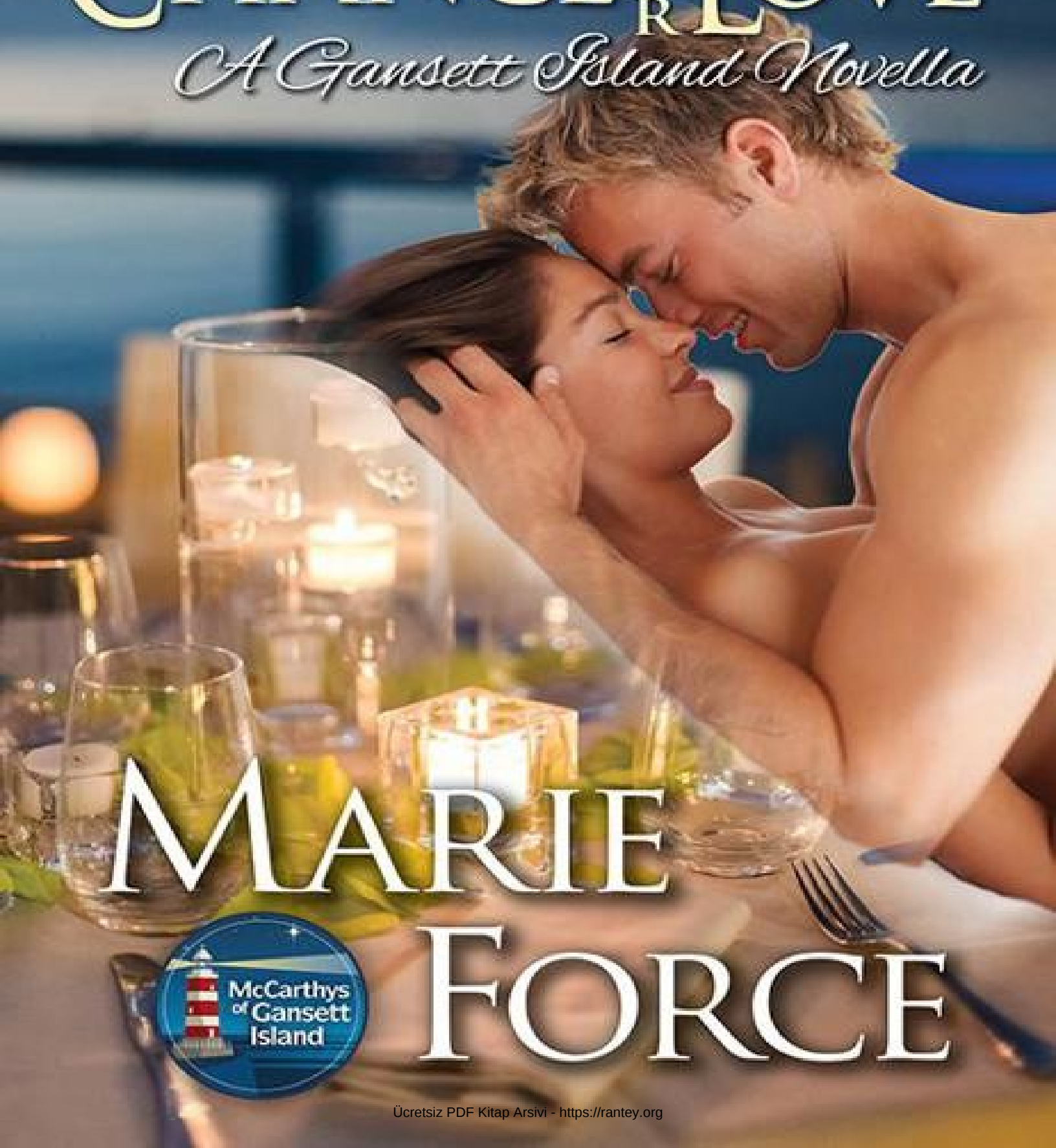
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times and USA Today Bestselling Author

CHANCE ^FOR LOVE

A Gansett Island Novella

MARIE FORCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Aşk için Şans
Bir Gansett Adası Romanı
Gansett Adası'nın McCarthys'leri, Kitap 10.5

Tarafından: Marie Force
HTJB, Inc. tarafından yayınlanmıştır.
Telif Hakkı 2014. HTJB, Inc.
Kapak Kristina Brinton ISBN:
978-0991418206

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

marieforce.com

Gansett Adası'nın McCarthys Serisi

McCarthys of Gansett Island Kutulu Set

Kitap 1: **Aşkın Hizmetçisi**

Kitap 2: **Aşk Aptalı Kitap**

3: **Aşka Hazır** Kitap 4:

Aşka Düşmek Kitap 5:

Aşk Ummak Kitap 6:

Aşk Mevsimi Kitap 7:

Aşka Özlem Kitap 8:

Aşk Beklemek

Kitap 9: Aşk Zamanı
Kitap 10: Meant for
Love
Kitap 10.5: Aşk Şansı,
Bir Gansett Adası Romanı

Yazarın Notu

Noel tatilimi nasıl geçirdiğimi merak ediyor muydunuz? Artık merak etmeyin! Kalbi kırık milyarder Jared James ile Gansett Adası'ndaydım. Jared'i Time for Aşk, David ve Daisy'nin, kız arkadaşının evlilik teklifini reddetmesinin ardından adaya sığınmak için gelen David'in ele avuca sığmaz ev sahibiyle arkadaş oldukları zaman. Onu gördük Meant for Love'da Wharton'dan sınıf arkadaşı Jenny Wilks ile yeniden bir araya geldi. Okuyucular Jared'in kalbini kıran kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyordu ve onun için ne sakladığımı bilmek istiyordu. Onun hikayesi hakkında düşündükçe ne yapmam gerektiğini daha iyi anladım. Umarım Gansett Adası'ndaki bazı dostlarımıza yaptığımız bu kısa ziyaretten ve yeni bir çiftle tanışmaktan keyif alırsınız.

Noel tatilinde bir romanı bitirdiğimde iki hafta sonra okuyuculara sunabileceğim harika bir "Jack Takımı "na sahip olduğum için şanslıyım. İşlerimi inanılmaz derecede iyi yürüten Julie Cupp, CMP'ye; uzun zamandır arkadaşım ve geceleri uyumama yardımcı olan yeni CFO'm Lisa Cafferty, CPA'ya; sevgili arkadaşım ve çocuk yetiştirme konusunda yoldaşım Holly Sullivan'a; iş ortağım Isabel Sullivan'a ve onu her gördüğümde beni deli gibi gülümseten bebeği Harper; Julie'nin en iyi arkadaşı olan ve benim de arkadaşım haline gelen Nikki Colquhoun; ve yirmi beş yılı aşkın süredir arkadaşım olan ve artık benim için halkla ilişkileri kendine özgü iyi mizahıyla yürüten Cheryl Serra. Hepinizi seviyorum ve birlikte çalışmaktan heyecan duyuyorum.

Her gün en sevdiğim kadınlardan birçoğu. Bana çok iyi davranan harika Beta okuyucularıma da teşekkürler: Ronlyn Howe, Kara Conrad, Anne Woodall ve Holly Sullivan.

Kişisel ekibime ek olarak, onlara her ihtiyacım olduğunda benim için her şeyi bırakan bir grup harika, inanılmaz müteahhit topladım. Olağanüstü kapak tasarımcısı Kristina Brinton'a; kendi yayınladığım on dokuz kitabımın ilkinden beri benimle birlikte olan muhteşem metin editörü Linda Ingmanson'a ve yeni editörüm Joyce Lamb'e teşekkür

ederim.

gerçekten olağanüstü bir düzeltmen. Siz bayanlar EN İYİSİNİZ ve sizinle çalışmaktan çok memnunum.

Aileme özel teşekkürler, Dan, Emily ve Jake'e, ve babam George'a, acımasız bir maçıtan çıktığım için bana güldüğü için son teslim tarihi 20 Aralık ve "tatilimi" bir Gansett Adası romanı yazarak "eğlenerek" geçirmeye karar verdim. Gansett'te geçirdiğim her dakika benim için bir keyif ve hayal ettiğim her yeni macera için geri gelmeye devam eden okuyucularıma çok minnettarım. Çok daha fazlası için 2014'te Gansett'ten geliyor!

Aşk Şansı'nın sonunda Will ve Cameron'ın ilk öpüşmesini görmek için bizi izlemeye devam edin All You Need Is Love, 1. Kitap

Green Mountain Serisi'nin 4 Şubat'ta çıkacak yeni kitabı ve Fatal Serisi'nin 7. Kitabı olan ve 24 Mart'ta çıkacak Fatal Jeopardy'nin kapak tanıtımı.

Yeni Yılınız Kutlu

Olsun! xoxo

Marie

Bölüm 1

Acıma partisine son vermenin tam zamanı. Jared James, hayatının aşkının evlilik teklifini reddetmesinin kırkinci gününde bu düşünceyle uyandı.

Temmuz ayının sonlarındaki o Cuma sabahı Jared Martı sesleri ve Gansett Adası'ndaki mülküne bitişik kayalıklara vuran sörf dalgaları ve gerçek hayattan uzaklaştığı bir anda yaşadığı bu büyük gelişme. Her sabah yaptığı gibi, kız arkadaşı Elisabeth'i düşündü - "S ile" derdi hep. Eski kız arkadaşı şimdi...

Ona Lizzie diyordu, Lizzie her zaman nefret ettiği bir lakaptı, ta ki adam onun kendi Lizzie'si olduğuna karar verene kadar. Zamanla Onu sevdiği kadar bu lakabı da sevdiğine ikna etti. Her şey kötüye gittiğinden beri her gün yaptığı gibi, onu Manhattan'da sadece onlar için ayrılmış bir çatı restoranına götürdüğü geceyi düşündü. O gece Dikkatle planlanmış teklifini ve ne istediğini anladığında yüzünde beliren şaşkınlık ve dehşet ifadesini hatırladı.

Başını sallamıştı, ki bu her anlamda hayır demekti. konuştuğu dil. Gerçekten de hayır dedi. Bir aydan fazla bir süre geçmesine rağmen hâlâ inanmadığı kısım buydu. Bunun olacağını tahmin etmemişti. Kızın hayır diyeceği bir an bile aklına gelmemişti. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, tamamen farklı bir sonuç hayal etmişti. Gözyaşları içinde bir kabullenme, öpüşme, kucaklaşma ve dans hayal etmişti.

Gerçekleşmeyen kutlama için şampanya soğutulmuştu. Şirketin Learjet'i Teterboro'da onu romantik bir uzun hafta sonu için Paris'e götürmek üzere bekliyordu. Her zaman oraya gitmek istemişti ve o da başta bu olmak üzere tüm hayallerini gerçekleştirmeye hazırdı.

Hayır demişti.

Onun içten sorusuna cevap olarak başını salladıktan sonra söylediklerinin çoğunu duymamıştı. Başını olumsuz yönde hareket ettirmesi, kafasına bir yumruk gibi inmişti.

gut. Gözyaşları vardı, umduğu gibi mutlu gözyaşları değil, kederli gözyaşları, ters gidebilecek her şey ters gittiğinde ortaya çıkan türden gözyaşları. Bu gözyaşlarını biliyordu. Son beş hafta boyunca onlardan çok dökmüştü.

Otuz sekiz yıl boyunca hiçbir kadın için gözyaşı dökmemişti, ta ki sonunda bir kadına kalbini verene ve hayatının en güzel yılından sonra onun paramparça olduğunu görene kadar. O ayağa kalkıp ona baktığına dair belli belirsiz anılar vardı. Başını sallamaya devam ederken gözyaşlarına boğulmuş yüzüyle onu anlamaya çalıştı.

Ama onun söylediği tek bir kelimeyi bile duymamıştı. Tüm bunlar beynine sızan sise nüfuz etmeyi reddeden gürültülerdi.

Yürüyerek uzaklaşmış ve bir taksiye binerek arabasını sakladığı garaja gitmişti. Gansett Adası'nda satın aldığı eve sabahın ilk feribotuyla gidebilmek için saatlerce araba kullanmıştı.

Birkaç yıl önce ve o zamandan beri neredeyse hiç görmemişti. Adada vakit geçiremeyecek kadar meşguldü.

İşten süresiz izin aldıktan sonra artık zamanından başka bir şeyi yoktu.

Lizzie o geceden sonra onu birkaç kez aramıştı ama telefonlarına çıkmamıştı. Artık ne önemi vardı ki? Bir fark yaratacak ne söyleyebilirdi ki? Sesli mesajlarını dinlemeden silmişti.

İhtiyacı olan son şey, onun sesini duymak ve ilk güne geri dönmekti.

onsuz nefes almaya devam edebilecek.

Evet, berbat biriydi ve berbat olmaktan bıkmıştı. Kendisinden ölesiye bıkmıştı. Kalktı, şortunu ve atletini giydi, ayaklarını eski bir çift Nike'ın içine soktu ve sahilde koşmak için dışarı çıktı, neredeyse burada olduğu her gün yaptığı bir şeydi bu. Sahilde koşma fırsatından yararlanmadıktan sonra deniz kenarında bir mülke sahip olmanın ne anlamı vardı ki?

Otuz beşinci yaş gününden önce bir milyar dolar kazanmanın avantajlarının çoğunu takdir edecek zamanı olmamıştı.

Daha fazla para kazanmakla o kadar meşguldü ki

çoktan başarılıymıştı. O günler de sona ermişti. Gansett'te geçirdiği haftalar boyunca, hatırlayabildiğinden çok daha uzun bir süredir ilk kez nefes alabilmişti. Sürekli iş, iş ve daha fazla iş baskısı olmadan, iş dışında kesinlikle bir hayatı olmadığını keşfetmişti.

Tek bir hobisi yoktu ve işiyle bir şekilde bağlantılı olmayan çok fazla arkadaşı da yoktu. Müşterileri en yakın arkadaşları arasındaydı. Bu ne kadar berbat bir durumdu? Lizzie bir istisnaydı. Onunla, krizdeki kadın ve çocuklar için işlettiği evsizler barınağı için düzenlenen bir yardım gecesinde tanışmıştı. İşyerindeki adamlardan biri onu etkinliğe sponsor olmaya ikna etmişti ve böylece bir Çarşamba akşamı Central Park'taki Ritz-Carlton'ın balo salonunda maymun kostümüyle çalışmaya başlamıştı.

Sonsuza kadar yaşasa bile Jared onu ilk gördüğü anı asla unutamayacaktı. Finans sektöründen tanıdığı birkaç arkadaşıyla konuşurken bakışları odayı taramış ve kıza takılmıştı. İnce kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah -sarımsı, seksi siyah- bir elbise giymişti.

Ancak, onun kıvrımları, ne kadar büyüleyici olsalar da, bir konuşmayı cümlelerin ortasında bırakıp gitmesine neden olan şey olmamıştı. Hayır, onun gülümsemesi ve Onun tüm yüzünü aydınlatan bu ışık, adamın kalabalık odada, en değerli metallere çekilen bir mıknatıs gibi ilerlemesine neden oldu.

"Neden bunu düşünüyorum ki?" diye sordu kendi kendine ayak izlerini kuma kazırken. "Onu düşünmekten, onunla geçirdiğim her dakikayı yeniden yaşamaktan bıktım. Bitti ve bunu kabullenip korkak, zavallı, gülünç bir aptal gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi. O seni istemiyor. Diğer pek çok kişi de öyle."

Ama... Başka kimseyi istemiyordu. Hiç kimseyi onu istediği gibi istememişti ve özleminin dinmesi için kırk günden çok daha fazlası gerekecekti. Yine de bu, etrafta aşk acısı çeken biri gibi dolaşması gerektiği anlamına gelmiyordu.

bu arada dickwad.

Bir kilometreye ulaşıp geri dönerken önünde uzanan muhteşem manzaranın farkına bile varmadı, ilerledikçe bir plan yapıyordu. Akşam yemeği için birkaç kişiyi davet edecekti. Yılın bu zamanında normal insanların yaptığı gibi bir yemek düzenleyeceklerdi. David ve Daisy gelecekti, Jenny Wilks ve nişanlısı Alex Martinez'i de çağıracaktı. Onlara bedava biftek ve birkaç bira isteyen başkalarını da getirmelerini söyleyecekti.

İnsanlar, diye düşündü. İhtiyacı olan şey buydu. David ve Daisy ona son derece iyi arkadaş olmuş, onu birçok randevu gecesinde yanında sürüklemiş ve resmi üçüncü tekerlek olmasına izin vermişti. En azından kırık kalbini tedavi ederken gösterdikleri olağanüstü şefkate teşekkür etmek için onlara yemek ısmarlayabilirdi.

Evine çıkan merdivenlerde durdu, soluklanmak için belinden eğildi ve sonra yavaşça yukarı doğru yürüdü. Merdivenlerden ve çimenlikten geçip hiç kullanmadığı havuzun yanından geçti. Havuzla ilgilenmek için her hafta anakaradan bir adam gelirdi. Belki de bakımı için küçük bir servet ödediği kristal berraklığındaki suda birinin gerçekten yüzmesinin zamanı gelmişti.

Atletinin eteğinden tutarak yüzündeki teri silmek için yukarı kaldırdı. Tişörtü bıraktığında fark etti ki David garaj dairesinden merdivenlerden iniyordu. "Birkaç hayat kurtarmaya mı gidiyorsun, Doktor?" Jared arkadaşına sordu.

Haki pantolon ve mavi bir gömlek giymişti - Daisy'nin deyimiyle doktor üniforması.

"Biliyorsun," dedi David, yüzünün şekli değişmişti. Jared'in son birkaç haftadır aşına olduğu ilgi çekici sırtış.

"Hey, neden sen ve Daisy yemek yemeye gelmiyorsunuz? Bu gece mi? Yüzebilir ve biftek yiyebilirsiniz. Eğer istersen."

David ona şüpheyile baktı. "Kim yemek yapıyor?"

"Öyleyim," dedi Jared öfkeyle. "Tamamen işe yaramaz değilim."

David gülerek, "Yorum yok. Daisy ne getirebileceğimizi bilmek isteyecektir."

"Bir şey getirmene gerek yok."

"Bu ona uymaz. Salataya ne dersin?"

"Elbette." Jared son birkaç hafta içinde Daisy'yi iyi tanımaya başlamıştı ve yenilgiyi gördüğünde anlıyordu.

"Sesler iyi."

"Harika. Saat kaçta?"

"Altı buçuk mu?" Yemek için iyi bir zaman gibi geliyordu, değil mi?

"Biz burada olacağız."

"Getirmek istediğiniz başka biri varsa, çekinmeyin."

"Belki klinikteki Victoria'ya sorarım. O eğlenceli biri." "Düzeltilme değil, değil mi?"

David başını geriye attı ve güldü. "Pek sayılmaz. Bir İrlandalı ile ateşli ve ağır."

"Ona onu getirmesini söyle."

"Ben yaparım." David ona inceleyen bir bakış attı. "Daha iyi görünüyorsun."

"Sanırım daha çok kendimi bok gibi hissetmekten bıktım. Bu bir süre sonra eskiyor."

"Evet, öyle."

David, bir yıl sonra yaşadıklarını paylaşmıştı. Nişanlısıyla ilişkisini mahvetti ve sonra nişanlısı başka biriyle evlenirken kenarda oturup izlemek zorunda kaldı.

"Cehennem gibi acıması hiç durmayacak mı?" Jared sordu.

"Eninde sonunda."

Ellerini kalçalarına koyan Jared başını salladı. "Bildiğim iyi oldu. Akşam görüşür müyüz?"

"Orada olacağız. Davetiniz için teşekkürler."

"Her şey için teşekkürler. Sen ve Daisy... Harikaydınız. Gerçekten harikaydınız."

"Bunca zamandır kira çeklerimi gönderdiğim adamı nihayet tanıyabildiğim için mutluyum," dedi David gülümseyerek ve Jared'e el sallayarak arabasına doğru ilerlerken.

Uyandığında takındığı neşeli tavrı sürdüren Jared, ter ve kumdan arınmak için açık havadaki duşa gitti.

Evin üç yıldır sahibiydi ama yazın başlarında gelene kadar açık hava duşunu keşfetmemiştir. "Hayattan nasıl zevk alacağımı hatırlamam gerek," diye mırıldandı.

serin suyun altında durdu ve parlak güneş ışığına baktı. Lizzie'yle geçirdiği inanılmaz zaman dışında, o kadar uzun süredir her şeyini işine vermişti ki, sabahın erken saatlerinde sahilde koşmanın basit keyfini unutmuştu. Lizzie'yi kaybetmenin üstesinden asla gelemeyebilirdi, ama bir daha böyle bir şeye izin vermenin anlamı yoktu. Hayatının geri kalanı onun reddi yüzünden mahvolacaktı.

Yakın zamanda Jenny Wilks ile yeniden bağlantı kurmuştu. İşletme yüksek lisansı için gittiği UPenn Wharton School'da tanışmıştı. Jenny, Jared'in de Penn'den tanıdığı nişanlısı Toby'yi New York'taki 11 Eylül saldırılarında kaybetmişti. Toby'nin zamansız ölümünün hatırlatılması, Jared'in muhteşem yaz günlerini bir çocuğun yasını tutarak geçirdiği için kendini suçlu hissetmesine neden oldu. onu sevdiği kadar sevmediği belli olan bir kadın.

Jared havuz kenarındaki bir şezlonga oturdu ve gününü planlarken sıcak güneşin onu kurutmasına izin verdi. İlk durak, bakkal. İkinci durak, içki dükkânı. En son ne zaman bir bakkalın ya da içki dükkanının yakınına gitmişti? Hatırlayamıyordu. Şehirdeyken, bu tür işlerle onun için ilgilenen bir ev personeli vardı. Burada, adada, temizlikçi kadın, onun ev işlerini yapmadığını fark edince market alışverişini de yanında getirmeye başlamıştı. kırık kalbini tedavi ederken pek bir şey yemiyordu. "Bu kadar acınası bir ezik olmak yeter." Gidip bir şeyler almak için kalktı.

giyindi ve ayak işlerine gitti. Hazırlanması gereken bir parti vardı.

*

Kasabaya gelirken Jared'in dikkatini, Gansett Gazetesi'nde haberini okuduğu Chesterfield Malikânesi'nin önündeki Açık Ev tabelası çekti. Yirmi dönümlük parsel bir süredir satılıktı ve kabul etmek zorundaydı

Özellikle Alex ve Jenny'nin bu konu hakkında konuştuklarını duyduktan sonra meraklanmıştı.

Misafirlerinin gelmesine daha bütün gün olduğu için merakını gidermeye karar verdi ve bahçedeki devasa taş eve giden uzun araba yolundan aşağı indi.

Atlantik kıyısı.

Jared zamanında inanılmaz evler görmüş, Hamptons'daki en müstesna sahil evlerinden bazılarına konuk olmuştu ama bunun gibisini hiç görmemişti. Siyah şık bir takım elbise giymiş sarışın bir kadın kapıyı açtı. Jared kadının, üzerinde solmuş kargo şortu ve eski bir polo tişörtü olan kendisine şöyle bir baktığını fark etti ilk bakışta onu reddetti.

Bir yanı ona, eğer isterse mülkü binlerce kez satın alabileceğini söylemek istiyordu ama buna direndi. Övünme dürtüsü ve ona uzattığı broşürü aldı. "Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin," dedi sıkılarak, ilgisiz bir gülümseme.

"Teşekkür ederim." Jared geniş ve havadar odalarda dolaşırken ev kendisine kalmıştı. Broşürde, bir petrolcü olan Harold Chesterfield'in yazlık evi 1932 yılında gelini Esther'e sürpriz olarak inşa ettirdiği yazıyordu, Birkaç yıl önce ölmüştü. Siyah-beyaz bir Mutlu çiftin fotoğrafı Jared'in kırık kalbini sızlattı.

Sevgili Lizzie'sine verebileceği onca şeyi düşününce... Ama Lizzie ondan asla böyle şeyler istememişti. Onun zenginliğinden ve hayattaki güzel şeylere olan düşkünlüğünden duyduğu rahatsızlık, mutlu bir ilişkide tek hoşnutsuzluk kaynağı olmuştu. Ona her şeyi vermek, onu elmas yağmuruna tutmak ve sadece hayalini kurduğu yerlere götürmek istemişti.

Ancak ona bunları istemediğini defalarca söylemişti. Onu istiyordu ama onun abartılı yaşam tarzına ilgi duymuyordu. Tek bir yorumu vardı yanlış giden tekliften sonra sise nüfuz etti.

O zamandan beri peşini bırakmadı: "Ben senin gibi yaşayamam. Yaşayamam işte."

"Neden yine onu düşünüyorsun?" Jared kendi kendine mırıldandı. Kendi kendine uyguladığı sürgünden nihayet çıktığında çıldırmış bir deli olacaktı. Kız onu bu hale getirmişti.

Birbiri ardına inanılmaz odalardan geçerken aklına bir fikir geldi ve muhteşem evin ortasındaki büyük merdivene ulaştığında bu fikir pekişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu soğuk sarışın, onu salonda bulduğunda, Chesterfield'lar ve onların "masalsı" romantizmi umurundaymış gibi broşüre bakarken.

"İstenen fiyat nedir?" Literatürde hiçbir yerde bulamadığı tek şey buydu.

"15.9'da listelenmiş."

Jared, Jenny ve Alex'in burada evlenmek konusunda ne hissedeceklerini merak ediyordu. Hiçbir şey olmadığından yakınmışlardı.

Bu yaz bir düğün için kısa sürede müsait olacak. Kendi düğününü planlamayı beklerken başka bir çiftin düğününü düşünüyor olması ironik, değil mi? Bunu düşünmüyorsun...

"On dört beş alırlar mı?"

Sarışının ağzı şok içinde bir karış açık kaldı ve kendini toparladığında aynı hızla kapandı. "Ve sen?"

"Jared James."

"Oh! Bay James! Sizi tanıyamadım! Çok özür dilerim. Ben Doro Chase, Chesterfields'ın varislerini temsil ediyorum."

Jared onun elini sıktı ama sadece heyecandan elini neredeyse göğsüne bastırıldığı için.

"Seni tanıyamadığıma inanamıyorum!"

"Her neyse, teklife gelince... Müşterileriniz pazarlık yapmaya istekli mi?"

"Eminim teklifinizi değerlendirmek isteyeceklerdir. Eğer ciddiyseniz bunu onlarla görüşmekten mutluluk duyarım."

Jared okyanus manzarasını, geniş merdivenleri, inanılmaz ahşap işçiliğini, büyük odaları ve parke zeminleri inceledi. Burası içindeki iş adamını çağırıyor ve onu haftalardır hissetmediği türden bir coşkuyla dolduruyordu. "Ben ciddiym."

Bölüm 2

Bunun aptalca bir iş olduğuna karar veren Elisabeth Sutter, geminin pruvasında dururken rüzgar saçlarını savuruyordu.

ve Gansett Adası'nın görünmesini izledi. Ne de olsa Jared'i son gördüğünden beri hiçbir şey değişmemişti. Jared hâlâ Tanrı'dan daha zengindi ve onun da hâlâ o kadar parayla evli.

Elbette para her şeyi kolaylaştırıyordu, ama bazen işleri çok kolaylaştırıyor ve onun hoşuna gitmeyecek kadar çılgınlaştırıyordu. Keşke onu unutabilseydi, gerçek onu, o adamı

Paranın ardında, umutsuzca aşık olduğu ve sonra da yapılması gereken doğru şey gibi görüldüğü için bırakmaya çalıştığı adam vardı.

Ne kadar da yanılmıştı. Korkunç bir hata yaptığını neredeyse anında anlamıştı. Güzel teklifini reddettiğini anladığında yüzünde beliren ifade... O ifade artık hafıza bankasına kalıcı olarak kazınmıştı, inanılmaz bir acıyla birlikte

Ona her zaman arsız bir sevgiyle bakan anlamlı gözler.

Bunu ona yapmış olması... Ona yaşattığı acıyı düşünmek hâlâ onu hasta ediyordu.

ikisine de sebep oldu. Keşke onu reddetmek için bu kadar aceleci davranmasaydı. Keşke bu kadar olumsuz tepki vermeden önce düşüncelerini gözden geçirmek için bir dakika ayırsaydı. Keşke, keşke.

Kişisel asistanının sonunda boyun eğip ona nerede olduğunu söylemesi için ofisine yaklaşık altı haftalık günlük ziyaretler yapması gerekmişti.

Elisabeth'in Gansett Adası'ndaki evden haberi bile yoktu, bu da ilişkilerinin neden uzun vadede yürümeyeceği konusundaki fikrini az çok kanıtlıyordu. Bazen onun hakkında bilmediklerinin bildiklerinden daha fazla olduğunu hissediyordu. Ve onun hakkında bildiklerini de seviyordu. Onu son gördüğünden beri yaşadığı basit gerçek buydu.

Onu seviyordu. Birlikte geçirdikleri son felaket akşamdan sonra, onu sevmekten vazgeçmek için kendini ikna etmeye çalışmıştı. Onu sevmemek daha kolay, daha temiz, daha basitti. Yaşam tarzları, iki hayatın olabileceği kadar taban tabana farklıydı. Kadın düşük bütçeli, gösterişsiz ve az bakımlıydı. O ise tamamen para, gösteriş ve parıltıydı.

Ve onu sevdi.

Elisabeth derin bir nefes aldı ve vapur kapandığında saçlarını düğümlere ayıran esinti tarafından yutuldu anakara ile Gansett arasındaki mesafe. Şimdiye kadar muhtemelen ondan nefret etmiş ve bunun nedenlerini unutmuştu.

Bir zamanlar onunla evlenmek istemişti.

Bu yüzden bunun aptalca bir iş olduğunu düşünüyordu. Durup dururken ortaya çıkmanın ne yararı olabilirdi ki? Onu bu kadar derinden reddettikten kırk gün sonra mı? Buraya gelirken ne düşünüyordu? Ne elde etmeyi umuyordu? Gerçekten önemli olan şeylerin hiçbirisi değişmemişti. Adamın hâlâ Tanrı'dan daha fazla parası vardı ve kadın hâlâ milyarder yaşam tarzına uyması için kim olduğunu değiştirdi.

Evsizler için bir barınak işletiyordu. Bu, Wall Street'te para kazanan bir iş adamının hayatıyla nasıl bağdaşıyordu? Çoğu insanın nefes aldığı kadar zahmetsizce para kazanmak? En başından beri, hayattaki farklı yollarını komik ve endişe verici. Birbirlerini tanımaya başladıklarında farklılıkları hakkında şakalaşmışlardı. Ama birlikte oldukları süre uzadıkça, farklılıklar daha da göze batar hale gelmişti.

Bunların hiçbirisi umurunda değildi. Ona istediği her şeyi verebileceğini söylemişti, yeter ki onunla evlensin ve onu sonsuza dek seveceğine yemin etsin. Onu sallamaya başlamıştı

daha teklifini bitiremeden kafasını uçurdu.

Elisabeth'in gözleri akamayan yaşlarla doldu. rüzgârı suçladı. Bu olumsuz kafa sallamanın hayatında yaptığı en büyük hata olmasından korkuyordu. Bir şekilde, bir yolla bunu ona söylemeliydi. Pişman olduğunu bilmesi gerekiyordu. O değildi

Cevabını deęiřtirmeye istekli olduęundan emindi ama onu sevmedięini dūřünmesine izin veremezdi.

Bu yūzden haftalarca ofisine gitmek için her gūn dōrt trene binmiřti. Asistanı Marcy, onun nerede olduęunu her zaman bilirdi. Bunu ona tanıřtıkları ilk hafta söylemiřti. Eęer hiç

Ona ulaşamayınca Marcy'yi aramasını söylemişti. Marcy, ne olursa olsun Elisabeth'in aramalarını cevaplamak için emir almıştı.

Elisabeth onun kendisinden haber almayı bu kadar çok istemesinden onur duymuř, iřini bōlmesini umursamamıřtı. Marcy, o olaydan sonra çok daha az uzlařmacı olmuřtu. Elisabeth çatıda her řeyi mahvettięi o geceyi dūřūnūrken bařını sallayarak "felaket" dedi.

Marcy onu bunun için zorlamıřtı, sonunda Elisabeth ona Jared'in nerede olduęunu söylemesi için yalvarınca razı oldu. Yaptıęı berbat řeyleri dūzeltmeye alıřabilirdi. "Eęer ona bir daha zarar verirsen," demiřti Marcy, Elisabeth'in her řeyden çok ihtiyaı olan řeyi içeren kâğıt parçasını uzatırken, "seni bulur ve öldūrūrūm."

"Anlıyorum," demişti Elisabeth, Jared'in sadık adamlarının ölūm tehditlerinden daha azını hak etmediğini biliyordu. alışan ve arkadaş.

"Anladığını sanmıyorum," demişti Marcy. "Ama oraya gittiğinde ve onu gōrdūęünde anlayacaksın ve ne demek istediğimi anlayacaksın."

Marcy'nin ifadesi, ayrılıęın kendisi için olduęu kadar onun için de kōtū olduęunu, hatta muhtemelen daha kōtū olduęunu gōsteriyordu,

ūnkū onu hālâ eskisi kadar sevdięini bilmiyordu. O gece yaptıklarından, hiçbir řeyden piřman olmadığı kadar piřman olduęunu bilmiyordu. Sahip olduęu her řeyi vereceęini bilmiyordu.

Zamanda geriye gidip o gecenin sonucunu yeniden yazmak için.

Gansett'in pitoresk limanına yanaşan feribotu izleyen Elisabeth hasta olacakmış gibi hissediyordu. Yolculuęu sırasında gūneř ufka doğru alçalmış ve

İnsanlar tekmeden inen arabaları ve bisikletleri takip ederken kasabanın üzerinde sıcak turuncumsu bir parıltı vardı.

"İşte bu," diye fısıldadı kendi kendine adımını atarken Gansett Adası'na ilk kez geliyordu. Bir sonraki hamlesini anlamaya çalışırken bir an tam bir felç geçirdi. Sonra silkindi ve taksi durağına doğru ilerledi; beyaz saçları ve parlak mavi gözleriyle dost canlısı görünen yaşlı bir adam onu odunsu steysin arabasına doğru el sallayarak götürdü.

"Seni bırakayım mı?" diye sordu. Gülümsediğinde gözleri neşeye parlıyordu ve samimiyeti çok ihtiyaç duyulan bir rahatlama sağladı.

"Evet, lütfen." Elisabeth, Marcy'nin Jared'in ada adresini yazdığı kâğıdı ona uzattı.

Taksici kısık bir ısıklık çaldı. "Güzel yermiş." Kibar bir selamla arka kapıyı açtı ve kadın yerleşene kadar kapıyı tuttu.

Elisabeth, Jared'in evinin güzel olduğunu duyunca şaşırmadı. Tabii ki öyleydi. Muhtemelen tüm adadaki en güzel evdi. En iyisinden daha azına razı olmazdı. Bu onun kişisel sloganlarından biriydi ve Ona şehirde pazarlıkla yaşamamanın inceliklerini öğretirken sık sık sorun çıkarırdı.

Nazik şoför büyüleyici bir New England aksanıyla "Nereden geliyorsun?" diye sordu.

"New York City."

"Evden çok uzakta. Oraya kıyasla burada pek bir şey yok."

Onun için önemli olan her şeyin burada olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi? "Çok güzelmış."

"Öyle. Seni küçük adamıza getiren nedir?"

"Bir arkadaşımı görmeye geliyorum ve umuyorum ki beni görmek için." Şimdi kişisel meselesini tamamen yabancı biriyle paylaşıyordu, bu da onun tamamen yoldan çıktığının kanıtıydı.

"Senin gibi güzel bir kızı gördüğüne sevinmemesi için aptal olması gerekir."

Elisabeth uzun zamandır ilk kez gülümsedi ve dikiz aynasından onun göz kırpışını yakaladı. "Şu anda benden pek memnun değil, o yüzden

Beni gördüğüne sevindi." Yaşlı adamda bir şey vardı, tatlı ve şefkatli bir şey, ona tüm kirli hikayeyi anlattırdı.

"Peki, şimdi," dedi, "tüm bunlardan sonra seni gördüğüne neden sevinmediğini anlayabiliyorum."

Onun sözleri, bu aptalca işe başlarken yanında taşıdığı azıcık iyimserliği de söndürdü.

"Ancak sizi gördüğüne çok sevinecektir, özellikle de onunla arasını düzeltmek için buradaysanız."

"Yapabilirsem işleri yoluna koymak istiyorum. Umarım çok geç değildir."

"Eğer seni seviyorsa, gerçekten seviyorsa, asla çok geç değildir." Böylece bir kez daha iyimserlikle doldu, Çünkü kesinlikle emin olduğu tek şey, her şeyi berbat etmeden önce Jared James'in onu gerçekten ama gerçekten sevdiğiydi.

Sürücü sağa dönüş sinyali vermek için flaşörünü kullandı uzun araba yolu. "İşte buradasın, tatlım." Jared'in değerli Porsche'si ve diğer birkaç araba garajın önüne park edilmişti, bu yüzden taksi şoförü onların arkasında durdu ve arabasını

Park. Yüzünü ona döndü ve bir kartvizit uzattı. "Eğer işler istediğin gibi gitmezse, beni ara, senin için geri gelirim."

Onun tatlılığından etkilenen Elisabeth karta baktı. "Teşekkür ederim Ned. Ben Elisabeth ve saçmalıklarımı dinlediğin için gerçekten minnettarım."

"Hiç de değil, Lisbeth. Benim de iki kızım var. Bunu konuşma ihtiyacını anlıyorum."

"Sanırım biliyorsun." Elisabeth Jared'in büyük, güzel ve çağdaş evine endişeyle baktı. "Artık burada olduğuma göre, olabileceklerden biraz korkuyorum."

"Eğer içeri girmezsen, asla bilemezsin."

"Burada hiçbir şey yok," dedi Elisabeth elini uzatırken. kapı kolu. "Aman Tanrım, dışarı çıkmak üzereyim ve sana ödeme yapmadım!"

"Devam et, bebeğim. Seni buraya getirmek benim için bir zevkti." "Kendimi iyi hissetmezdim."

"Bana ödeme yapmaya kalkarsan duygularımı incitirsin." "Madem öyle diyorsun..."

"İsrar ediyorum."

"Getirdiğin ve dinlediğin için çok teşekkür ederim."

Elisabeth arabadan indi, çantasını ve onu geri çevirmemesi ihtimaline karşı getirdiği sırt çantasını aldı. Eğer geri çevirirse kalacak bir yer bulması gerekecekti. Son feribot bir saat içinde kalkacaktı.

O eve bakarken Ned merkezden bir araç çağrısı aldı. "Buradayken bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayım."

"Tekrar teşekkürler."

Elisabeth bu görevi sonuna kadar götürecek cesareti toplamaya çalışarak aptal aptal dururken, araba yolundan geri geri çıktı ve bir el sallayarak oradan ayrıldı.

Müziği evin arka tarafına kadar takip etti ve orada devam etmekte olan bir partiyle karşılaştı. Aslında buna parti demek cömertlik olurdu. Jared havuzda bikinili iki sarışın kadını eğlendiriyordu. Büyük boy bir plaj topuyla hareketli bir voleybol oyunu oynuyorlardı. O ise içlerinden birinin söylediği bir şeye gülüyorlardı.

Kadın olduğu yerde donup kalmışken, adam kadınlardan birini belinden tutup derinlere doğru fırlattı. Kadın çırpınarak yukarı çıktı ve adamın peşinden yüzmeye başladı, adam kahkahalarla uluyup onu yakalama çabalarından kaçmaya çalışırken açıkça intikam almak istiyordu.

Elisabeth, intikam peşindeki kadından uzaklaşırken onun yakışıklı ve gülümseyen yüzünden gözlerini ayıramıyordu.

Belli ki onsuz da gayet iyi idare ediyordu. Kendini başka tarafa bakmaya, hiç de hakkı olmayan bir aşk delisi gibi ona bakmamaya zorladı. Buraya gelmişti.

bir kapanış arıyordu ve bunu elde etmişti. Hayatına devam etmişti. Bu iyiydi. Kalbinin kırılmış ve yıkılmış olduğu düşüncesi

Reddedilmesi, önünde uzanan yalnız geleceğe taşımak istediği onun görüntüsü değildi.

Ned'in kartını elinde tutarak dönüp ana yola doğru yürürken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. Cep telefonunu karıştırarak aramayı yaptı. Neyse ki Ned herhangi bir soru sormadı ve onu posta kutusunun yanında beklemesini, en kısa zamanda oraya geleceğini söyledi.

Sempati ya da onu parmak uçlarıyla tutunduğu uçurumdan aşağı çekecek başka bir şey ifade etmedi. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve onları öfkeyle fırçaladı. Onun iki muhteşem sarışınla havuzda oynaşmasına ağlamaya ne hakkı vardı? Kendi yatağını kendisi yapmıştı. Şimdi o yatakta yalnız yatmak zorundaydı.

Bölüm 3

David onu nişanlısıyla Jared'in evinde buluşmaya götürürken Alex Martinez, "Bu gece Hope'u annemle baş başa bırakmak içime sinmiyor," dedi.

David, Alex'in demans hastası annesi Marion'u kontrol etmek için Martinez'lerin evine gitmişti. Özellikle zor bir gün geçirmişti ve Alex ondan eve uğramasını istemişti. Eve dönerken, artan kafa karışıklığının tıbbi bir nedeni olmadığından emin olmak için.

"Hope onunla çok iyi anlaşıyor," dedi David. "Ve sen de biraz rahatlayabilmek için onu işe aldın."

"Biliyorum ama yine de Hope'u geçirdiği bu günden sonra annemle ilgilenmesi için bırakmayı doğru bulmuyorum."

"Sen ve Paul hala yardımcınız olduğun gerçeğine alışmaya çalışıyorsunuz, bu yüzden annen için yapman gereken bir şey varmış gibi hissetmen çok doğal.

Ancak, bu gece nişanlınız ve arkadaşlarınızla planlarınız var. Yapman gereken de bu. Biraz eğlenmek için kendine izin vermende bir sakınca yok Alex."

"Sanırım öyle." Alex çenesindeki kirli sakalı yorgun bir şekilde kaşıdı. "Ne yaparsam yapayım, yaptığım şey yüzünden kendimi suçlu hissediyorum.

yapmam gerektiğini düşünüyorum. Annem çoğu zaman orada olduğumu bile bilmiyor ama bir yemek partisi yerine onunla birlikte olmam gerektiğini hissediyorum."

"Sana şunu sorayım... Akli başında olsa, annen böyle bir ifadeye ne derdi?"

Alex gülerek, "Bana saçmaladığımı söylerdi," dedi.

"Al bakalım." David, Marion Martinez'i -ve oğullarını- hayatı boyunca tanımıştı ve Bayan Martinez'in, oğullarının ona bakmak için hayatlarını askıya aldıklarını görmekten nefret edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Anakaradan Hope Russell adında bir hemşire tutarak ona iyi bakılmasını sağlamışlardı. annelerinin bakımına yardımcı oldular. Hope artık gemide olsa bile, annelerinin tıbbi durumuyla ilgili her şeyi denetlemeye devam ettiler. "İkinizin de mutlu olmasını isterdi."

"Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Senin için bundan nefret ediyorum."

"Böylesine korkunç bir acıyı hak edecek ne yaptı ki?" Alex iç çekerek sordu.

"Kesinlikle hiçbir şey. İşin kötü yanı da bu." David, garaj dairesini kapıldığı için şanslı olduğu Jared'in deniz kenarındaki malikânesine giden bir dizi sapaktan geçti. Orayı çok sevmiştir ve bu yaz Jared'i tanımaktan büyük keyif almıştır.

"Paul bu gece geliyor mu?"

"Deneyeceğini söyledi. Arazi vakfıyla falan bir toplantısı varmış."

"O Bay Gansett Adası, ha?" David kıkırdarak söyledi.

"Evet öyle. Bütün bunları nasıl yapıyor bilmiyorum. anneme bakıyor ve belediye meclisine ve beraberindeki tüm taleplere gönüllü olarak çok fazla zaman ayırıyor. O konsey toplantıları beni gözyaşlarına boğardı ama o her şeyi seviyor."

"Burada sahip olduklarımızı korumak için kasabanın onun gibi insanlara ihtiyacı var. Onun bu işte olmasından memnunum."

Alex başıyla onayladı. "Kendini işine adanmış. Bu kesin."

"Düğün planları nasıl gidiyor?" Alex ve nişanlısı Jenny önümüzdeki birkaç ay içinde evlenmeyi umuyorlardı.

"O kadar da iyi değil. Bu adada her şey yıllar öncesinden rezerve edilmiş durumda."

"Neden deniz fenerinde yapamıyorsunuz?" David sordu. Jenny, Alex ve ailesinin yanına taşınana kadar Güneydoğu Feneri'nde fener bekçiliği yapıyordu. Şimdi Martinez Lawn & Garden'ın perakende bölümünü yönetirken, Alex ile birlikte çocukluk evinin yanına bir ev inşa etme planları yapıyorlardı.

"Kasaba, bir belediyeye sahip olmanın getireceği sorumluluk konusunda ürkek.

Orada bir düğün var. İçki içmek ve yakındaki kayalıklarla ilgili bir şey."

David, Alex'in sesinde duyduğu tiksintiye güldü.

"Sanki sarhoş konuklarımızdan hiçbirinin kayalıklardan atlamaması için önlem almayacakmışız gibi."

"Bir dizi hastayla ilgilenmek gibi mutsuz bir şansım oldu. affetmeyen uçurumlarımızdan atlayan insanlar," dedi David. "Kasabanın haklı olabileceğini söylemekten nefret ediyorum..."

"Sen onların tarafını tutardın," diye şaka yaptı Alex. "Mac ve Maddie bahçelerinden vazgeçmeyi teklif ettiler ama Jenny bu fikri sevmeydi. Onlardan bunu istemek çok zor."

"Eminim bir yolunu bulursunuz," dedi David. Jared'in malikanesine giden yola sapmak için yavaşladı. Posta kutusunun yanında duran bir kadın arabayı durdurmasına neden oldu. Kadında tanıdık gelen bir şeyler vardı. Uzun boylu ve ince yapılıydı, ipeksi kahverengi saçları omuzlarının hemen arkasına düşüyordu. Pencereyi açtığında kadının ağladığını fark etti. "Merhaba. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Olamaz," dedi yüzündeki gözyaşlarını silerek. "Taksi bekliyorum."

"Tanışmış mıydık?"

"Hayır, hiç sanmıyorum."

"Bana çok tanıdık geliyorsun." Ve sonra onu nerede gördüğünü hatırladı... Jared'in Daisy ve kendisiyle paylaştığı fotoğraflarda. Jared'in Lizzie'siydi ve garaj yolunun sonunda taksi bekliyordu. David arabayı park etti ve indi. "Ben David Lawrence, Jared'in bir arkadaşıyım. Sen de onun Lizzie'sisin, değil mi?"

Nefes nefese kaldı ve başını salladı. "Ben onun hiçbir şeyi değilim."

Ben Elisabeth."

"Onu görmeye gittin mi?" David onu daha da üzecek bir şey söylemekten kaçınmaya dikkat ederek nazikçe sordu.

"Pek sayılmaz. Bikinili bir çift güzel, koca memeli sarışını eğlendirmekle meşgul."

Ses tonundaki acımasızlık onu şaşırtmıştı. Büyük memeli sarışınlar mı? Jared paramparça olmuş bedenini tedavi etmekle meşguldü.

Bugüne kadar kimseyi eğlendirecek bir kalbi yoktu. Birden onun kimden bahsettiğini anladı ve gülmek için kendini

zor tuttu. "Sanırım kız arkadaşımı kastediyorsun.

ve nişanlısı," dedi David, başparmağıyla arabada bekleyen Alex'i işaret ederek.

Alex el salladı ve gülümsedi.

"Kız arkadaşın mı?" diye sordu, yeni gözyaşları gözlerini doldururken sesi titriyordu.

"Evet, kız arkadaşım Daisy ve onun nişanlısı Jenny. Onlarla burada buluşacağız. Alex ve ben alıkonulduk, bu yüzden onları Jared'in haftalar süren üzüntüsünün ardından aniden bugün yapmaya karar verdiği yemek partisine hazırlanmasına yardım etmeleri için önden gönderdik."

"Üzülüyor muydu?"

"Kalbi kırılmış." David ona Jared'in ne kadar berbat bir durumda olduğu gerçeğini söyleyerek doğru şeyi yaptığını umuyordu. "Bir gerçeği biliyorum ki, Jared'i görmeyi kesinlikle çok isterdi. sen."

"Yapar mı? Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Seni eve bırakabilir miyim?"

Adamın teklifini düşünürken kararsızlıktan donakalmış gibiydi. "Beni şehre geri götürecek bir taksi geliyor."

"Bunu iptal edebilirsin. Eğer daha sonra şehre gitmek istersen, seni kendim götürürüm. Soru sormak yok."

"Oh, yapacak mısın?"

"Daimi bir teklif, ama Jared'in sensiz ne kadar üzgün olduğunu bildiğimden, beni kabul etmene gerek kalacağını sanmıyorum."

"Üzgün, kızgın değil mi?"

"O çok üzgün. Hiç öfke görmedim. Bu olmadığı anlamına gelmiyor ama tek gördüğüm üzüntü."

"Bunu ona yaptığım için nefret ediyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunu ona söylemelisin. Bence bu onun için önemli olacaktır."

Başını sallayarak cep telefonunu aldı ve taksisini iptal etmek için aradı.

David onu sırt çantasından kurtardı ve arabasının arka kapısını onun için tuttu. Kız yerleştğinde, sırt çantasını ona verdi.

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil." David arabaya bindi ve gizlice geniş bir tüm sahneyi izleyen Alex'e göz ucuyla baktı. Garaj yolunun sonunda, Jared'in keskin görünümlü siyah Porsche'sinin yanındaki yerine park etti. Jenny'nin arabası da Jared'in evinin arkasındaki araba yolunda. Üçü de arabadan inip sesleri, kahkahaları ve müziği takip ederek Jared'in gerçekten de coşkulu bir eğlencenin ortasında olduğu havuz alanına gittiler.

Jenny ve Daisy ile plaj voleybolu oynayacağız.

itlerle çevrili havuz güvertesine açılan kapıdan geçene kadar hiçbiri yeni gelenleri fark etmedi.

"Hey!" Jared dedi ki. "Gelmişsin. Mayonuz yok mu Doktor David?"

"Aslında biliyorum ama yolda bir arkadaşınızı buldum."

Jared'in bakışları David'den Alex'le arasında duran Lizzie'ye kaydı. Jared'in yüzünde beliren şokun yanı sıra, David sevgi ve özlemi de gördü ve onu Jared'le konuşmaya ikna etmekle doğru şeyi yaptığını anladı.

"Lizzie..." Jared konuşma yeteneğini geri kazandığında söyledi.

"Merhaba, Jared."

*

Onu görünce kendinden geçen Jared kendini havuzdan dışarı attı ve daha önce bir sandalyenin üzerine attığı havluya uzandı. "Burada ne yapıyorsun?" İlk bakışta kadının zayıf, acı verecek kadar zayıf olduğunu görebiliyordu. hemen endişelendi. Genç bir kıza itiraf etmişti. Yeme bozukluğu vardı ve belki de onun yüzünden bu hastalıkla yeniden mücadele edeceği düşüncesi kalbine korku saldı.

"Seni görmeye
geldim." "Neden?"

Lizzie etrafta onları izleyen dört meraklı yüze kararsızca baktı. "Sizinle konuşmam gerek."

Jenny, Alex'in havuzdan çıkmasına yardım etmek için uzattığı eli tutarken, "Gidip konuşmanıza izin vermeliyiz," dedi.

Jared gözlerini Lizzie'den ayırmadan, "Hayır," dedi. "Planlarımız var. Biftek aldım. Yemeğimizi yiyeceğiz."

"Jared," dedi David. "Sorun değil. Bunu başka bir gece yapabiliriz."

Haftalardır çektiği acı, hayal kırıklığı ve biraz da öfke bir anda yüzeye çıktı.

Kırk uykusuz gece boyunca peşini bırakmayan o yüz.

"Hayır," dedi bu kez daha vurgulu bir şekilde. "Akşam yemeği yiyeceğiz."

"Özür dilerim," dedi Lizzie bir adım geri çekilerek. "Kötü bir zamanda geldim. Ben gideyim..."

Jared daha yumuşak bir sesle, "Gitmek zorunda değilsin," dedi. "Bize katılırsan çok iyi olur."

"Oh, um, rahatsız etmek istemem."

"Değilsin," diye güvence verdi ona, söyleyeceklerini duyamadan gitmesi düşüncesiyle dehşete düşmüştü.

"David Lawrence ve Alex Martinez ile tanıştınız. Bu David'in kız arkadaşı Daisy Babson ve Alex'in nişanlısı Jenny Wilks. Hanımlar, bu Elisabeth Sutter. Lizzie."

Daisy, Lizzie'nin elini sıkarken, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.

Jared, her zaman şefkatli olan Daisy'nin Lizzie'yi otomatik olarak kabul etmesine pek şaşırmamıştı.

tüm çirkin hikayeyi biliyordu. Jenny de Daisy'den biraz daha çekingen olsa da arkadaş canlısı ve misafirperverdi.

Kızlar plaj örtülerini giyerken Jared havluyu beline doladı. "Hadi bir şeyler içelim," diyerek güverteye çıktı ve orada birkaç on iki paket bira ile biraz beyaz şarap soğuttu.

"Herkes ne ikram edebilirim?"

Çocuklar biralарını yudumlarken, Jenny Daisy ile paylaştığı bir şişe Chardonnay'nin tıpasını ustalıkla açtı. "Lizzie?" diye sordu şişeyi kaldırarak.

"Pinot grigio tercih ediyor," dedi Jared. "Ben alırım." Kalbi hızlı ve düzensiz bir şekilde atarken, ona bakma, onun tanıdık görüntüsünü içme ihtiyacına direnmeye çalıştı. Titrek bacakları üzerinde içeri girdi, tüm vücudu karıncalanıyordu.

Şok, heyecan, bilme ihtiyacı... Burada ne işi vardı? Ve neden ağlıyordu?

David onu içeri kadar takip etti. "İyi misin?"

"Ben... Ben ne olduğumu bilmiyorum. Neden burada olduğuna dair bir şey söyledi mi?"

"Bu oldukça açık değil mi?"

Jared kendine en iyi viskiden bir shot doldurdu ve Bir tane daha doldurmadan önce içti. "Hayır. Değil." İçkinin sıcaklığı vücudunda dolaşarak sinirlerini yatıştırdı.

"Alex ve ben onu yolun kenarında bulduk. Buradaymış, seni Daisy ve Jenny ile havuzda görmüş, bir sürü yanlış sonuca varmış ve onu kasabaya geri götürmesi için bir taksi çağırmış. Onu bana gösterdiğin fotoğraflardan tanıdım."

Jared bir daha asla bu kadar yaklaşılamayacağını anladığında

Orada olduğunu bilmek... Ve sonra havuzdaki nadir ciddiyetsizlik ve kahkaha anlarını hatırladı. Bu Ona oldukça kötü görünmüş olmalıydı, özellikle de geçmişteki çapkınlık şöhreti göz önüne alındığında. Bu hayat onu gördüğü anda sona ermişti ve bunu biliyordu. Ya da birlikteyken bunu biliyordu. O da bundan emin olmuştu.

"Ağlıyordu," dedi David. "Seni başka kadınlarla görmüş ve bu onu üzmüş."

"Ona söyledin-"

"Onu yola getirdik. Benim kız arkadaşım. Nişanlısı. Bizimle geri gelmesi için onunla konuştuk."

"Bunun için teşekkür ederim." Jared bakışlarını mutfak lavabosunun penceresinden Jenny, Alex ve Daisy'nin Lizzie'yi de sohbetlerine dahil ettikleri güverteye doğru kaydırды. Lizzie baktı

Birkaç dakika öncesine göre biraz daha az rahatsızdı.

"Gitmeliyiz, Jared. Konuşmanız gereken şeyler var."

"Sonraya kadar idare eder. Sana yemek sözü verdim." "Jared..."

"Onunla konuşmadan önce kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Kalırsan bana yardımcı olursun."

"Eğer eminseniz..."

"Eminim."

"Bu arada, buraya geldiğinden beri biraz dağınık olduğunu ağzımdan kaçırmış olabilirim. Umarım sorun olmaz."

"O da gerçeği bilebilir."

"Ne olursa olsun, umarım istediğinizi elde edersiniz."

Etrafı arkadaşlarıyla çevrili, güvertede oturan kadına bakarken Jared artık ondan ne istediğinden emin değildi. Onu çok incitmişti. Bu riski göze alıp alamayacağından emin değildi.

Tekrar içeri girmesine izin vermek -eğer bu yüzden geldiyse- sadece tekrar olması için. "Sağ ol dostum. Sen ve Daisy çok iyiydiniz. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

"Bizim için de eğlenceli oldu. Şimdi onun şarabıyla dışarı çıksan iyi olur, yoksa onu gördüğüne sevinmediğini düşünebilir. Onu gördüğüne sevindin, değil mi?"

Mutlu doğru kelime olmayabilir. Kafası karışık, tedirgin, kararsız... Ama mutlu? Önce neden geldiğini öğrenmesi gerekiyordu. Sonra bu konuda ne hissettiğine karar verecekti. "Evet," dedi basitçe. Şu anda sahip olduğu tek şey buydu. Pinot şişesinin mantarını açtı ve elinde fazladan bir bardakla David'i verandaya kadar takip etti.

Victoria ve çekici İrlandalı da kısa bir süre sonra onlara katıldı; Alex'in kardeşi Paul de yaşlı bir ada sakiniyle yaptığı görüşmeden komik hikâyeler getirdi

Arazi vakfının geliştirmeyi planlamadığı bir parseli desteklemek için hiç ara vermeden iki saat boyunca konuşmuştu.

Jared ona bir bardak viski ikram etmiş, o da minnetle kabul etmişti.

Biftek, fırında patates ve salata yediler, havuzda yüzdüler, ateşin başında oturup şekerleme kızarttılar. Arkadaşları, markette satılan her türlü salata sosunu nasıl satın aldığıyla ilgili olarak onunla dalga geçtiler. Hepsini kullanmak için bir yıl boyunca salata yemesi gerekecekti. Jared rahatlamaya ve toplantının tadını çıkarmaya çalışırken onların sataşmalarına aldırmadı ama Lizzie'nin uğultulu farkındalığı onu onun ateşe bakmasını izlerken dalgındı. Sohbeta katılmış, Shannon O'Grady'nin komik esprilerine gülmüş, akşam yemeğinden birkaç lokma yemiş ve ikinci bir kadeh şarap içmişti.

Ama Jared onu çok iyi tanıyordu. Arkadaşları gittikten sonra ne olacağını tahmin ediyor ve muhtemelen korkuyordu.

David saat on buçukta ayağa kalktı, Daisy'ye elini uzattı ve kalkmasına yardım etti. "Sabah işe gitmem gerekiyor," dedi.

pişmanlıkla. "Güzellik uykusuna ihtiyacım var." Lizzie'ye döndü. "Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi."

"Size de. Teşekkürler... Şey, teşekkürler." "Benim için zevkti."

Daisy, Daisy olarak bir adım daha ileri gitti ve bu jest karşısında şaşırmış ama memnun olmuş görünen Lizzie'ye sarıldı. Ardından Daisy Jared'e sarıldı ve kulağına "İyi şanslar" diye fısıldadı.

"Teşekkürler." Çok tatlı ve sevecendi ve son birkaç haftadır ona çok iyi bir arkadaş olmuştu. Onun ısrarıyla, Jared onun için "diğer erkek" olmuştu.

David ile olan ilişkisi. Onu kozasından çıkmaya zorlamış ve birçok randevuya sürüklemişti.

tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir etti.

"Biz de gitmeliyiz," dedi Alex. "Sabah işe gitmem gerekiyor. Yılın bu zamanında peyzajcılara dinlenmek yok."

Paul onaylayarak inledi.

"Siz gitmeden önce," dedi Jared Alex ve Jenny'ye, "sanırım düğününüzü yapabileceğiniz bir yer bulmuş olabilirim."

Jenny hemen canlandı ve başını Alex'in omzundan kaldırdı. "Konuş benimle."

"Chesterfield'daki yeri düşündün mü?"

Jenny'nin gülümsemesi soldu. "Bu bizim ilk tercihimizdi, ama piyasada olduğu için reddedildik. Bu değil etkinlikler için kullanılabilir."

"Yeni bir sahibi olabileceğini ve orada bir düğün yapmaya uygun olduğunu duydum."

Jenny ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Chesterfield Malikanesi'ni sen mi satın aldın?"

"Bir teklif yapmış olabilirim."

"Neden?"

"Çünkü evlenmek için bir yere ihtiyacın var ve burası mükemmel görünüyordu. Bahçeleri gördün mü?"

Jenny ve Alex küçük, özel gülümsemelerle birlikte bakiştılar. "Evet," dedi. "Nişanlım onlara çok iyi bakıyor."

"Harika bir iş çıkartıyor," diye onayladı Jared.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Alex. "Düğünümüz için bir yere ihtiyacımız vardı, sen de Chesterfield'ı satın aldın."

Emlak mı?"

"Bir teklifte bulundum," dedi Jared, herkes ona bakarken kıvrınmamaya çalışarak, kimse Lizzie'den daha dikkatli değildi. "Düğün için harika bir yer olur ama aynı zamanda müthiş bir yatırım. Burası inanılmaz bir yer."

Jenny burnunu çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

"Bu henüz bitmiş bir anlaşma değil, bu yüzden henüz düğün planlamaya başlamayın. Seni haberdar edeceğim."

Ayağa fırladı ve Jared'i kocaman bir kucaklamayla şaşırttı. "Siz çok fazlasınız Bay James."

"Önemli bir şey değil."

"Bu çok büyük bir mesele." Alex elini uzattı. "Minnettarız."

Jared onların övgülerini duymazdan geldi ama Lizzie'nin bu konuşmayı ilgiyle izlediğinin farkındaydı. Belki de o

Para ve onunla birlikte gelen tüm avantajlar hakkındaki farklı felsefeleri ışığında, Alex ve Jenny'ye haberi onun önünde söylememeliydi. "Komisyoncudan haber aldığımda size haber veririm."

Jenny, Alex ve Paul birkaç dakika sonra ayrıldılar, onları Victoria ve Shannon izledi ve sonunda Lizzie ile yalnız kaldılar.

Onun oturduğu koltuğun yanındaki şezlonga oturdu. Ateş ışığının muhteşem yüzündeki parıltısına kapılan adam uzun bir süre sessiz kaldı, ta ki bütün akşam aklını kurcalayan tek soruyu sormak için daha fazla bekleyemeyene kadar.

"Burada ne yapıyorsun, bebeğim?"

Bölüm 4

"Bunca zaman sonra ortaya çıktığına inanamıyorum," dedi Daisy, dişlerini fırçalamak için David'in banyosundaki lavaboyu paylaşırlarken. "Bana onu nerede bulduğunu ve ne söylediğini tüm ayrıntılarıyla anlat."

David diş macununu tükürdü, ağzını kuruladı ve hikayeyi tekrar anlattı, istenildiği gibi her ayrıntıyı eklediğinden emin oldu.

"Yani Jenny ile oynadığını düşündü ve Ben mi? Aynı anda mı?" "Görünüşe göre."

Soyunurken gözüne ilişen küçük bir külotun üzerine onun tişörtlerinden birini giyen Daisy, ondan önce yatağa girdi ve başını havaya kaldırdığı elinin üzerine koydu. "Bu çok sapıkça."

David yatağa girdiğinde üzerinde sadece bir çift boxer olduğu için gülmekten kırıldı. "Onunla tanışmadan önce duyduklarıma göre Jared'in eskiden şehirdeki erkeklerden biri olarak çok büyük bir ünü varmış. Bunu onun da duyduğuna şüphe yok."

"Yani onun eski yöntemlerine geri döndüğünü düşündü."

"Onun gibi bir şey."

Daisy her gece yaptığı gibi ona doğru kıvrılırken, "Onu görmemiş olduğunu düşünsene," dedi.

David her uzun günün sonunda onunla geçirdiği bu zaman için yaşadı.

"Geleceğini asla bilemeyebilirdi."

"Bunu o da söyledi. Kıl payı kurtulduğunun farkında."

"Onu gördüğüne sevinip sevinmediğini söyledi mi?"

"Kadının söyleyeceklerini duyana kadar bu konuda ne hissettiğine dair kararını saklı tutuyor gibi görünüyordu."

"Gelmesi iyiye işaret, değil mi?"

"Olabilir ya da her ikisinin de hayatlarına devam edebilmeleri için bir kapanış aradığı anlamına gelebilir."

"Umarım bu yüzden burada değildir," dedi Daisy iç çekerek. "Bu onu öldürür."

Kadının yumuşak kıvrımları adamın yanına yaslanmıştı ve eli adamın karnını okşarken Jared'inkinden ziyade kendi aşk hayatını düşünüyordu. Ona daha sıkı sarıldı ve Dudaklarını onunkilerle daha iyi hizalamak için eğildi. "Gidip onları gözetlemek istiyorum."

Bu yorum onu güldürdü. "Onları gözetlemiyorsun."

"Hadi ama... Umurunda olmaz. Yatırım yaptığımı biliyor."

"Peki ya ben ve ihtiyacım olan şey?"

Kaşları sevimli bir şekilde çatıldı. "Neye ihtiyacınız var?"

"Sen. Sana ihtiyacım var. Bu, tam burada, günü atlatmamı sağlayan şey. Günün sonunda tamamen bana ait olduğunu bilmek."

Gülümsemesi muhteşem yüzünü aydınlattı.

Onu böyle gülümserken görmeye bayılıyordu. Eski erkek arkadaşı ona saldırdıktan sonra bir süre onun hiç böyle gülümseyip gülümsemediğini merak etmişti. tekrar gülümsedi ve şimdi gülümsemeleri sık ve göz kamaştırıcıydı

-Ve hepsi onun içindi. "Seni seviyorum," dedi o sabah işe gitmek için yanından ayrıldığından beri arzuladığı öpücükle onun dolgun, seksi dudaklarını yakalarken.

Kollarını adamın boynuna dolamış, dilinin nazik dokunuşlarıyla onu kızdırıyordu.

David ellerini tişörtün altında gezdirdi ve rekor bir sürede tişörtü kaldırıp kızın başına geçirdi. Hiçbir şey onun kadar iyi hissettirmiyordu.

Yumuşak teni onunkine bastırıyordu. Tanrım, bunun dışında, diye düşündü, kızın eli ereksiyonunun etrafında kıvrılıp onu okşarken. "Daisy," dedi soluk soluğa.

"Mmm, ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Elinin sadece birkaç nazik dokunuşundan sonra zaten sınırdan olan adam, onun üzerine yuvarlandı ve yastığının üzerine yayılmış sarı saçlarına baktı. "Bu casusluktan daha iyi değil mi?"

"Bu her şeyden daha iyi."

Bu konuda ona katılmıyor olamazdı. Hayatındaki hiçbir şey birlikte yarattıkları tatlı büyüyle kıyaslanamazdı. Başını eğerek sert bir meme ucunu dudaklarının arasında yuvarladı,

Kız onun altında kıvranıp daha fazlasını isteyene kadar
ekiştirip emdi.

"David..."

"Hmm?" Dikkatini diğerk göğsüne çevirdi ve ona da eşit zaman ayırdı.

Saçlarını sıkıca kavrayan adam, kadının önünden aşağıya doğru öpücükler kondururken kadının dikkatini çekti. Külotunu kavrayarak bacaklarından aşağı ve ayaklarının üzerinden çekiştirdi.

Kollarını ona doğru uzattı ve onu tatlı kucağına davet etti.

Kendi isteğıyle gitti, kız ona anlamlı gözlerindeki sevgi ve özlemle bakarken ona karşı koyacak gücü yoktu.

Daisy kollarını ve bacaklarını ona doladı, onu kucakladı. Vücudunun içine girdi ve sırtını kamburlaştırdı. Boynundaki dudakları bir tetikleyici gibiydi, içinden canlı bir akım gönderiyordu. Ona her dokunduğunda sanki ilk kez dokunmuş gibi oluyordu.

Onu yavaşça aldı, zevki olabildiğince uzatmak istiyordu.

Ona yapıştı, parmak uçları sırtına batıyor, bacakları kalçalarının etrafında sıkılıyordu.

Kadının iç kaslarının sıkı kavrayışı yavaş ilerleme planlarını bozdu. Hızını artırdı, dudaklarını başka bir kışkırtıcı öpücükle yakalarken tekrar tekrar içine doğru sallandı. Bunu ona her seferinde yapıyordu. Ona unutturuyordu

Onun içinde kendini kaybetmenin verdiği inanılmaz haz dışında her şey.

Ve gerçekten de inanılmazdı, özellikle de bu sefer olduğu gibi birlikte ulaştıklarında. Kızın artık ona ne kadar çok şey hissettiğini söylemekten çekinmemesine bayılıyordu. ona hissettirdiklerini seviyordu. Kızın zevk çığlıkları onu etkiledi ve sonunda ona katılmasına izin verdi, biraz kendi gürültüsü.

Onunla sevişmenin en sevdiği şeylerden biri Daisy her seferinde elini sırtına yumuşak bir şekilde vurarak ve parmaklarını saçlarında gezdirerek onu rahatlatırdı. Sevdiki kadının kollarında mutlak mutluluğun farkındaydı ve tek umudu arkadaşı Jared'in sevdiği kadına geri dönmenin bir yolunu bulmasıydı.

*

Şimdi o an geldiğinde, Elisabeth söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordu. Jared'in yeni arkadaşlarıyla etkileşimini izlemek aydınlatıcı olmuştu. Onların ona karşı duyduğu gerçek sevgi ve evini onlara açarak gösterdiği cömertlik. Görünüşe göre Alex ve Jenny için yaptıklarından bahsetmiyorum bile. Her ne kadar inanılmaz olsa da, bu tür jestler ne kadar farklı olduklarını ortaya koyuyordu. Bu farklılıklar, neredeyse ilk günden beri birbirlerine duydukları inanılmaz sevgiye rağmen ilişkilerinin uzun vadede yürüyüp yürümeyeceğini sık sık merak etmesine neden olmuştu.

Birlikte geçirdikleri ilk gece.

"Lizzie?" dedi usulca. "Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?"

"Seni görmek istedim. Seni çok özledim."

Uzun ve derin bir nefes verdi, sesine kızgınlık gibi gelen bir şeyle doluydu. Emin olamıyordu. Onu hiç öfke dolu görmemişti. Sadece mutlu, ukala, kendine aşırı güvenen Jared James'i tanımişti. Onun yanındaki salonda oturan Jared o adamdan o kadar uzaktı ki, neredeyse onu tanıyamayacaktı.

Küçülmüş, tereddütlü, temkinli ve kararsızdı - tanıdığı ve sevdiği Jared'i tanımlamak için asla kullanmayacağı dört kelime.

Saçları bile farklıydı. Şehirde tercih ettiği yakın kesimli saçlarını uzatmıştı. Daha önce hiç bu kadar uzun görmemişti ama itiraf etmeliydi ki hoşuna gitmişti, hem de çok. Onda gördüğü diğer değişikliklere rağmen, eğer mümkünse, eskisinden bile daha ateşliydi.

"Ben de seni özledim."

Bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Her şeyi mahvettikten sonra onu suçlayabileceğinden değil. Kadın Boğazında oluşan sert yumruyu yuttu ve devam etmek için kendini zorladı. "Açıklamak istedim..."

"Sorun değil. Açıklama yapmak zorunda değilsin. Buraya gelmeniz gerçekten çok iyi oldu ama açıklama yapmanıza gerek yok."

"Buna ihtiyacım var! Nedenini bilmene ihtiyacım var." "Ne fark eder, Elisabeth?"

Ona tam adıyla hitap etmesi kalbine bir kurşun gibi saplanmıştı. O gecedan beri ona Elisabeth dememişti. Onun Lizzie'si olmaya karar verdiğinde tanışmışlardı. Ona tatlım, bebeğim dışında başka bir şey dememişti, bebeğim ve sevgilim. Onunla nasıl dalga geçtiği hakkında tek bir sevgi sözcüğünde karar kılmayı reddederek hepsinden yararlanmayı tercih etti. "Çok geç kaldım," dedi, merkezinde Jared'in yer almadığı kasvetli bir geleceği kabullenmeye çalışarak.

Sanki daha fazla oturamayacakmış gibi, ateşi yakmak için aniden ayağa kalktı. Havuz güvertesine inşa edilmiş taş çukurun önünde çömeldi, omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

bıçaklama hareketleriyle ateşe yöneldi.

Onu böyle gergin görmeye dayanamıyordu, özellikle de Onun dehşete düşmesine neden olduğunu biliyordu. Sessizce onun oturduğu sandalyenin ucuna doğru ilerledi ve ellerini onun çıplak omuzlarına koydu.

Aldığı keskin nefes, yakındaki çalılarından gelen cırcır böceği müziğinden duyulabiliyordu.

"Çok üzgünüm Jared," diye fısıldadı gözyaşları yanaklarından aşağı süzölürken. "Bunun olmasını istememiştim."

"Beni reddettiğinde ne olacağını düşünüyordun?"

"Seni geri çevirmek istememiştim. Ben... Sen beni hazırlıksız yakaladın ve ben hazırlıklı değildim..."

Çömeldiğı yerde kalarak ona doğru döndü. "Beni geri çevirmek istemedin değil mi? O zaman neden hayır dedin?"

"Öyle bir niyetim yoktu. Başımı salladım çünkü çok hızlı oluyordu ve ben bunu hazmedemiyordum. Ama aslında hiç hayır demedim."

"Lizzie... Evet, yaptın."

"Hayır, yapmadım."

"Yani aslında teklifimi geri çevirmediğini mi söylüyorsun?"

"Teklifinizi geri çevirmek niyetinde değildim.

Panikledim." Sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi,

Bu hareket o kadar tanıdık ve tamamen ona aitti ki ellerini onun yüzüne koymaktan kendini alamadı.

Koca vücudunu titreten derin bir nefes daha verirken gözleri kapandı. "Bunu bana yapma, Lizzie. Bunu kaldıramam. Beni kırdın. Hiçbir fikrin yok..."

"Sanırım biliyorum. Telefonlarıma çıkmadığında ya da mesajlarıma cevap vermediğinde beni kırdın. Ne uyuyabildim ne de yemek yiyebildim. Seni bulamadım. Kimse bana nerede olduğunu söylemedi. Burada bir evin olduğunu bile bilmiyordum."

"Yemek yiyemedin mi?" diye sordu usulca, bakışları endişeyle doluydu.

Adamın iyileşme sürecinde bir aksilik yaşayıp yaşamadığını sorduğunu biliyordu ve hatırlayıp bu kadar önemsemesini takdir ediyordu. "Çünkü üzgündüm, anoreksiya yüzünden değil. Yemin ederim."

"Tanrıya şükür." Ellerini kızın bileklerine doladı ve dudaklarını kızın avuçlarından birine bastırdı.

Elisabeth bu küçük bağlantının yükünü tüm vücudunda hissetti.

"Beni nasıl buldun?"

"Sonunda Marcy'yi yıprattım ama onu kovmayacağına söz vermelisin."

"Ne demek 'sonunda'?"

"O gecedен beri her gün ofisinize geliyorum." "Bu dört tren demek. Her yöne."

"İnan bana, biliyorum. Marcy'yi kovmayacaksın, değil mi?" "Marcy'yi kovmayacağım."

"Güzel."

"Sana evlenme teklif ettiğimde neden başını salladın?"

"Beni hazırlıksız yakaladınız ve panikledim. Elimdeki tek açıklama bu."

"Paylaştığımız onca şeyden sonra nasıl şaşırabilirsin? Seni ne kadar sevdiğimi biliyordun. Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Bunu biliyordun."

"Geçmiş zaman mı?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Bu sefer beni gafil avladın."

"Bu bizi ödeştirir mi?"

Günahkâr derecede seksi dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı, bunu küçük bir zafer olarak kabul etti. Onu gülümsetmişti. "Artık gitmeliyim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Son gemiyi kaçırdığım için bir otel bulmak üzere şehre dönüyorum."

"Burada kalabilirsin, Lizzie."

"Seni söndürmek istemiyorum."

"Beni dışarı atamazsın. Beş boş yatak odam var."

Bunu, onu göndermeyi planlamadığına dair iyi bir işaret olarak kabul etti. Eğer öyle olsaydı onu suçlamazdı. "Ne zaman

Burayı sen mi satın aldın?"

"Birkaç yıl önce, bir arkadaşımın bekârlığa veda partisi için buraya geldikten sonra adaya aşık oldum."

"Beni buraya hiç getirmedi."

"Seni henüz buraya getirmemiştin. Hamptons'daki yer şehre daha yakın."

"Bunu daha çok sevdim."

"Daha evi bile görmedin." "Orayı daha çok sevdiğimi zaten biliyorum."

"Ben de seviyorum. Son bir ay içinde ona oldukça düşkün oldum." Ayağa kalktı ama kızın havuz güvertesinde bıraktığı sırt çantasına uzanırken elini sıkıca tutmaya devam etti. "Hadi seni yerleştirelim."

Elisabeth, adamın elini kendi elinin etrafına sardığını hissettiği için şükrederek, adamın kendisini içeri götürmesine izin verdi ve gözleri adamın seksi poposunu saran sörf şortunun arkasına takıldı. Onunla tanıştığı ilk andan itibaren, onun seksi poposuna vurulmuştu. inanılmaz gülümsemesi, o keskin mavi gözleri, çatırdayan

Zekâsı ve kendini beğenmiş kibri onu bir şekilde cezbediyordu. Tüm bunlara ek olarak, inanılmaz derecede yakışıklı olduğu gerçeği de hiçbir şeye zarar vermemişti.

Parayı birkaç gün sonra öğrenmişti - her dakikasını onunla geçirdiği ve adamın onu kelimenin tam anlamıyla aşka sürüklediği günler. O ilk hafta sonu baş döndürücüydü ve o zamandan beri onun dengesini bozmuştu. Kız, Akli başında, modern, kariyer odaklı bir kadın olmakla gurur duyan bu adam, altın kalpli, tatlı dilli bir milyardere fena halde aşık olmuştu.

Her zaman alay ettiği biri haline gelmişti - diğer ilişkileri pahasına, uyku ve kendine zaman ayırma pahasına ve evsiz kadınlar ve çocuklar adına yaptığı önemli iş için her zaman fazladan saatler ayırma pahasına sürekli erkek arkadaşıyla birlikte olmak isteyen bir kadın. Her saniye onunla birlikte olmak istiyordu.

her gün.

Ona en-suite banyosu olan bir yatak odası gösterdi. "Bu iyi mi?"

Elisabeth ona bir yıldır her gece yaptığı gibi yatağını paylaşmayı tercih ettiğini söylemedi. Onun yerine başını salladı. "Bu çok hoş. Teşekkür ederim." Ne söylediğinden emin değildi.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Elini bırakmalı ve onu yoluna mı göndermeliydi? Yoksa gerçekten istediği şeyi yapıp ondan kalmasını mı istemeliydi? Kısa bir süre için bile olsa.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Burada olmana sevindim," dedi. "Ben de burada olmaktan memnunum. Bir süre kalacak mısınız?"

Kendisiyle giriştiği savaş onun için apaçık ortadaydı ama bunun tek nedeni onu çok iyi tanımasıydı. "Elbette."

Yankılanan bir "elbette" değildi ama kabul etti.

Sandaletlerini çıkarmak için adamın elini bıraktı. "Bir dakika içinde dışarıda olacağım.

dakika." Sırt çantasını da yanına alarak üzerini değiştirmek için banyoya girdi. Sınırlı seçenekleri üzerinde düşündü - atlet ve erkek şortu ya da işlerin gerçekten iyi gitmesi ihtimaline karşı getirdiği ipek gecelik.

Geceliğın yanlış mesaj vereceğinden korkuyordu.

atlet ve şortta karar kıldı. Ona her zaman onu hiçbir şeyde sevmeydi. Bunun anısı Neredeyse acıdan iki büküm olacaktı. Eskiden oldukları yere asla geri dönemeyecekleri ihtimali neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Dişlerini ve saçlarını fırçaladı ve yatak odasına dönmeden önce kendini toparlayana kadar bekledi. Adam yatağın üstüne uzanmıştı ve kadın bir an için iyi tanımlanmış göğüs kaslarını, altın rengi Göğsündeki sarı saçlar ve karnındaki dalgalanan kaslar. Adamın günde on iki saatini işte geçirip hâlâ nasıl bu kadar güçlü kalabildiğini hiç anlamamıştı.

Birdenbire, sergilediği ten miktarı ve aşırı zayıflığının nelere yol açabileceği konusunda kendini mahcup hissetti. ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Adam ona açgözlü bir bakış attığında, keşke gecelikle gitseydim diye düşündü.

Yorganı kaldırarak onu yatağa davet etti.

Üstünü örtmek için sabırsızlanarak sarı papatyalı beyaz yorganın altına girdi. "Bu odayı sevdim. Kendin mi yaptın?"

"Tabii ki hayır," dedi alaycı bir kahkaha atarak. "Evi Sydney Donovan yaptı. Adada dekoratörlük yapıyor."

"İyi iş çıkardı."

"Evet, yaptı."

"Yorganlar ve boyalar hakkında mı konuşacağız Jared?"

"Bilmiyorum. Konuşacak mıyız?"

"Daha güvenli."

"Muhtemelen," diye kabul etti. "Ne olduğumu bilmiyorum yapmam ya da söylemem gerekiyor ve bu asla olmuyor. Ben her zaman ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi bilirim."

Çünkü elinde değildi, çünkü onu çok özlemişti ve çünkü onu her şeyden çok seviyordu, ona doğru uzandı. "Bana sarılabilirsin. Kollarının bana sarılmasını özledim."

Bir an için onun kendisini reddedeceğini düşündü ama reddetmedi. Aksine, yorganın altına girdi ve kollarını

onun etrafında.

Elisabeth rahatlamış bir şekilde içini çekerken Yüzünü onun göğsüne yasladı ve çok uzun zamandır ilk kez kalbinin güçlü atışını duydu. A alışkanlıkla hareket ederek bacağını onunkinin arasına kaydırđı ve kıllı bacaklarının çok daha pürüzsüz tenine değen tanıdık çizikleri karşısında gözyaşlarının yanmasına karşı gözlerini kapattı.

Ona o kadar yakından, o kadar sıkı sarılmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu. "Lizzie... Tanrım, bunu rüya mı görüyorum? Gerçekten burada benimle misin?"

"Ben buradayım. Buradayım."

Ve sonra onu öpüyor ve ağzını şiddetle ele geçirerek ciğerlerindeki nefesi çalıyordu. Onu adeta yutuyordu. Yapabileceğı tek şey ona teslim olmaktı ve bunu isteyerek yaptı. Adamın her dil darbesine kendi diliyle karşılık veriyor, ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyordu.

Aniden geri çekildi ve onu şaşırttı. "Ne?"

"Bunu yapamam. Kalmak için burada olduğunu bilmeden seninle bu şekilde birlikte olamam. Öyle misin?"

Adamın onu öpmeye devam etmesi için kesin bir evet demek istedi ama bunu yapamadı. En azından henüz. "Ben... Bilmiyorum Jared. Hâlâ konuşmamız gereken çok şey var. hakkında."

"O zaman konuşuruz, ama konuşana kadar bunu yapamam. Ben Süpermen değilim, Lizzie. Çelikten yapılmadım."

Gördüğü acının getirdiğı gözyaşlarını geri kırıptı. Yüzüne kazınmıştı. "Seni incittiğim için çok özür dilerim. Bunun olmasını asla istemezdim."

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Biraz uyu. Yarın daha çok konuşuruz."

Elisabeth onun gidişini izlerken, bir keresinde ona, iş yükümlölükleri nedeniyle ayrı geçirdikleri nadir gecelerde onsuz uyumaya dayanamadığını söylediğini hatırladı. Sadece yollarını bulabileceklerini umabilirdi.

Çünkü o da onsuz uyumaktan nefret ediyordu.

Bölüm 5

Uyumak için fazla heyecanlı ve tahrik olmuş olduğunu bilen Jared dışarıya, havuza gitti, Damarlarında dolaşan enerjiyle verimli bir şeyler yapmak için yirmi beş tur yüzdü. Lizzie geri gelmişti. Marcy'nin ona nerede olduğunu söyleyeceğini umarak her gün onun ofisine gidiyordu.

Marcy bunu ona neden söylememiştii? Çünkü ona Lizzie'den haber almak istemediğini söylemişti ve o da senin sözüne inanmıştı. Tanrım, aslında onun teklifini reddetmediği doğru muydu? Her şeyi çok yanlış okumuş ve her ikisini de beş haftadan fazla bir cehenneme maruz bırakmış olabilir miydi, çünkü egosu o kadar büyüktü ki sevdiği kadının gerçekten Onu reddetti mi?

Yine de, ona evlenme teklif ettikten sonra başını sallayacağını düşünmemiştii. Bu her dilde "hayır" anlamına geliyordu. O anı tekrar tekrar yaşamıştı ve şoku hala onu gözyaşlarına boğacak güçteydi.

Sırt üstü süzölüp gökyüzünü süsleyen yıldızlara bakarken yüksek sesle "Oraya gitmiyorum," dedi. Gansett'in en sevdiği yanlarından biri de buydu. O kadar karanlıktı ki yıldızlar neredeyse dokunacak kadar yakın görünüyordu. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı. Son birkaç haftadır evim gibi hissettiren adadan çok yıldızlara bakıyordum.

Burada gerçek arkadaşlar edinmişti, bir ton para kazanıp kendini bir anda Birlikte büyüdüğü insanlardan ayrılmıştı. Artık ne zaman onunla iletişime geçseler, bunun nedeni Sadece onun ve parasının sağlayabileceği bir şey. O Hepsinin aynı olduğunu fark edince telefonlarına çıkmayı bıraktı. Zengin olduktan sonra kendi kardeşleri bile zar zor tanıdığı insanlar haline gelmişti.

Lizzie hayatında gerçekçi olacağına güvenilebileceği tek kişiydi. Parası umurunda bile değildi. Ondandır hiçbir zaman bir şey istemedi. Aksine, onun için bir şeyler yapmaya ya da ona çoğu kadının hoşuna gidecek şeyler vermeye çalıştığında gözle görülür bir şekilde rahatsız oluyordu. Onun Lizzie'si çoğu kadın gibi değildi. Bunu en başından beri biliyordu.

Saçmalıklarını yüzüne vurmuş, keskin cevaplarıyla ona haddini bildirmiş ve ona layık olabilmek için daha iyi bir adam olmasını istemesini sağlamıştı.

Hayatında hiç onunla birlikte olduğu kadar mutlu olmamıştı. Ta ki o çok önemli anda başını sallayıp onu ezene kadar. Onu birkaç dakikalığına da olsa tekrar kollarına almak, onsuz ne hale geldiğinin büyüklüğünü gözler önüne sermişti. Onu zar zor tanıyordu. her sabah aynadaki yüzü. Wall Street'in bir zamanlar kendine güvenen kralı aşk tarafından yıkılmıştı. Bir düşünün.

Onu son gördüğünden beri tüm fantezilerinde başrol oynayan atlet ve erkek şortuyla hayal ettiğinde iniltiye dönüşen bir kahkaha attı. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun için inanılmaz derecede güzeldi ve onu sade ama açık kıyafeti içinde görmek, yalvarmak istemesine neden olmuştu.

onu geri alması, işlemiş olabileceği günahlar için onu affetmesi için.

Bununla birlikte, kızın vermediği kiloları verdiğini fark etmişti.

kaybetmek zorundaydı. Bunu elmacık kemiklerinin daha belirgin olduğu yüzünde ve kalça kemiklerinin keskinliğinde görmüştü. Aralarında olanlardan dolayı üzgün olduğu için yemek yemediğini düşünmek onu endişeden hasta ediyordu.

Onu tekrar kollarına almak için her şeyi yapabileceğini, her şeyden vazgeçebileceğini fark etmek ona acı veriyordu. Onun evinde uyuduğunu bilmek ona acı veriyordu ve onun orada olduğunu bilerek uyuyabileceğini düşünecek kadar aptaldı, ulaşabileceği bir yerdeydi ama yine de ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Yorgun bir şekilde kendini havuzdan dışarı attı ve bir süre güvertede oturdu.

Uzun süre, yarının ne getireceğini merak edip korkarak her açıdan düşündüm.

*

Lizzie erkenden uyandı. Gerçekten uyuduğundan tam olarak emin değildi ve eğer boynundaki ve gözlerindeki ağrılar bir gösterge ise, aldığı uyku canlandırıcı değildi. Koştuğu garip rüyalar görmüştü.

Jared'in ardından hızla uzaklaşmıştı. Rüyalarının bugünün nasıl gelişeceğine dair bir metafor olmamasını umuyordu.

Kendini rahat yatağından dışarı sürükleyerek Belli ki çok fazla dönüp durmuştu, çünkü çarşaf her yerdeydi, duşa doğru yöneldi.

Suyu açtığı anda aklına başka bir anı geldi. Jared ona her zaman sabahları ilk iş olarak saçları dağılmış, yüzü uykudan kızarmış ve şişmiş halini sevdiğini söylerdi. Kız berbat görüldüğünü düşünüyordu ama Jared onu bu haliyle seviyordu.

Suyu kapattı, dişlerini fırçaladı ve onun uyanıp uyanmadığını görmek için odasından dışarı çıktı. Birlikte geçirdikleri zamanın çoğunu çıplak geçirmişlerdi ama hiç bu kadar

Bu sabah üzerinde atlet ve erkek şortundan başka bir şey olmadan evin içinde yürürken olduğundan daha açıktı.

Ev gerçekten muhteşemdi. Jared'in dekoratörü, Elisabeth'in çok sevdiği ince bir deniz teması kullanmıştı. Bir mekânı bu şekilde bir araya getirebilen insanlara hayranlık duyuyordu.

Kendi dekorasyon çabaları ucuzluk mağazası şıklığına benzediğinde zahmetsizce, ancak "şık" kelimesini kullanmak kendisine çok fazla kredi vermek olabilir.

Bu, Jared'in New York'taki çatı katı, ofisi ve Hamptons'daki sahil evi de dahil olmak üzere işgal ettiği tüm alanlarda etrafını saran sade bir sınıftı. Sahilde zaten bir evi varken neden burayı satın aldığını merak etti.

Erkenden onun büyük serveti konusundan kaçınmayı öğrenmişlerdi çünkü bu, aralarındaki birçok farklılığı ortaya çıkarıyordu ki hiçbir şey -ne aşk ne zaman ne de bağlılık- köprü kurabilirdi. Adam onunkinden o kadar uzak bir dünyada yaşıyordu ki, kadın aradaki farkları zar zor kavrayabiliyordu. Bu yüzden ortak noktalarına odaklanmışlardı.

Canlı müziğin tadını çıkarmak, ihtiyaç sahibi insanlar için önemli olan davaları desteklemek, duvar dibi restoranlarını denemek ve şehirlerinde uzun yürüyüşler yapmak. Bunlar sıradan insanların birlikte yaptığı şeylerdi ve bu zamanlarda onun da sıradan bir insan olduğuna inanarak kendini neredeyse kandırabiliyordu.

Sonra adam Bentley marka arabasıyla, on bin dolarlık bir smokin giymiş olarak, onu en sevdiği davalardan biri için düzenlenen bir yardım gecesine götürmek üzere çıkageldi ve kadın onun kendisi gibi olmadığını hatırladı. Tanıdığı ya da daha önce tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Arkadaşları ona paradan korktuğu için deli olduğunu söylemişlerdi.

Çoğunun, kendisi de dahil olmak üzere, hala ödemesi bir ömür sürecek şaşırtıcı öğrenci kredileri vardı. Zengin ve cömert bir erkek arkadaş fikri onlar için bir hayaldi. gerçek olacak.

Ancak Elisabeth hiçbir zaman paranın ya da maddi varlıkların büyüüne kapılmamıştı. Ailesi onu paranın asla mutluluğu satın alamayacağına, gerçek mutluluğun diğer insanlarla anlamlı bağlar kurarak, ihtiyacı olanlar için fark yaratan bir iş ve bir yaşamla geleceğine inanarak yetiştirmişti.

Kendini ötesine bakmaya adanmış. Babasının en sevdiği sözlerden biri, küresel düşünmek ama yerel hareket etmektir.

Elisabeth bu sloganı sığınma evindeki çalışmaları sırasında benimsemişti; burada taciz içeren ilişkilerden kurtulmuş, bağımlılıktan kurtulmaya çalışan ve çoğu insanın hayal bile edemeyeceği başka zorluklarla karşı karşıya olan kadınlar için gerçek bir fark yaratmıştı.

Ritz'deki o gece bakışları Jared'inkilerle birleşene kadar hayatı tam olarak planlandığı gibi ilerliyordu.

Şaşırtıcı mavi gözler. Onsuz geçirdiği kırk gün içinde, iş başa düşerse belki onsuz da ilerleyebileceğini anlamıştı. Ama bir daha asla eskiden olduğu kişi olamayacaktı. onu tanıyordu. Artık her şey farklıydı. Onu sadece kendisinin fark edebileceği şekillerde değiştirmişti, ama yine de bunlar bariz bir şekilde ortadaydı.

"Erken kalkmışsın."

Sabahın erken saatlerindeki sert sesinin tanıdık sesi onu düşüncelerinden uyandırdı. Yüzünü ona döndüğünde, okyanusa bakan cumbalı pencereden dışarı bakmakta olduğunu fark etti.

Hızlı bir bakışta onun da kendisi gibi bitkin görüldüğünü fark etti. Üzerinde sadece bir çift koşu şortu vardı, elleri kalçalarında duruyordu, duruşu neredeyse savunmaya yönelikti.

Ürperen Elisabeth, adamın varlığının üzerinde yarattığı fiziksel etkiyi gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sen de öylesin."

Omuz silkti. "Uyuyamadım."

"Ben de pek uyuyamadım."

Parmaklarını saçlarında gezdirirken gergin, huzursuz ve belki de biraz sinirli görünüyordu ki bu onun karakterine hiç uymuyordu. Jared James asla gergin olmazdı. Aslında, onu sık sık kendinden emin olmakla suçlardı.

Doğal olarak bununla alay etti. "Kahve?"

"Kahveye asla hayır demem."

Hayal mi görüyordu, yoksa yapacak bir işi olduğu için rahatlamış mı görünüyordu? Onu güzel mutfağa kadar takip etti ve ortadaki taburelerden birine oturdu

Ada. Onu mutfakta dolaşırken izlemek ona onunla geçirdiği diğer sabahları hatırlattı. O bir sabah insanıydı. O ise değildi. Kahve ve kendi pişirdiği kahvaltıyla onun huysuzluğuyla - tamam, huysuzluğuyla- ilgilenmekten zevk alırdı. ve ona yatakta hizmet etti.

Önüne bir kupa koyduğunda, Elisabeth bir kez daha anılarında kaybolduğunu fark etti.

hayatının en tatlı zamanıydı. Kahve her zamanki gibi krema ve biraz şekerle tam istediği gibi yapılmıştı. "Teşekkür ederim."

"Hadi güverteye çıkalım."

Kupasını aldı ve onu sürgülü kapıdan geçerken takip etti. "Bu harika," dedi tik ağacından yapılmış rahat Birilerinin bir araya getirmek için çok zaman harcadığı belli olan mobilyalar ve saksı bitkileri. "Geçen sefer sana söylemek istediğim Gece."

Sandalyelerden birine uzanırken "Övgüyü üzerime alamam," dedi. "Yine Sydney, Alex'in biraz yardımıyla."

Elisabeth onun yanındaki sandalyeye tünedi. "Tüm bunları kendi başınıza yapmadığınızı duymak beni hayrete düşürdü."

"Hayır, değilsin."

Bu alaycı alışveriş neredeyse normaldi. Neredeyse. Yukarıdaki kristal berraklığındaki gökyüzüne rağmen acı her zaman mevcuttu ve her şeyin üzerine kara bir bulut gibi çökmüştü.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi rahatsız edici derecede uzun bir sessizlikten sonra.

"Herhangi bir şey."

"O gece tam olarak neden başını salladın? 'Hayır' kelimesini kullanmamış olabilirsin ama bu herkesin standartlarına göre bir hayırdır."

Elisabeth kupasını daha sıkı kavradı, elleri titremeye başladığı için bu gerekliydi. İşte o an gelmişti. Gerçeklik anı. "Aynı şeydi, başından beri aramızda duran tek şey."

"Lanet olası para," dedi hayal kırıklığıyla hırlayarak. "Burada geçirdiğim zamanın çoğunu ondan nasıl kurtulabileceğimi düşünerek geçirdiğimi biliyor musun, hepsinden?"

Sahip olduğu her şey için ne kadar çok çalıştığını bilen Elisabeth, bu açıklama karşısında şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Jared-"

"Ben olsam yapardım, biliyorsun." Ona sevimli ve kararsız bir bakış gönderdi. "Sana sahip olabileceğim anlamına gelseydi her şeyimi verirdim."

Dehşet içinde başını öne eğdi. "Bunu yapmak zorunda olmamalısın.
tamamen farklı biri ol. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Seni hak etmek istiyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri tek istediğim buydu."

"Sen beni hak ediyorsun. Seni hak etmeyen benim. Parayı çok önemli hale getirdim. Bu şekilde değil Ama başka bir açıdan bu senin için adil değil. Her şeyini vermeni istemiyorum. Sahip oldukların için bunu yapamayacak kadar çok çalıştın."

"Diğerlerinden daha çok sevdiğim tek kişiye sahip olamayacaksam bunun anlamı ne? Bunun ne önemi var, Lizzie?"

"Beni hala bu kadar çok mu seviyorsun? Yaptıklarımın sonra bile mi?"

"Evet," dedi, sesi üzgün geliyordu. "Seni o kadar çok seviyorum." Ona baktı, yüz ifadesinde hüznün hakimdi. "Sensiz hayatımın nasıl olacağını düşünmek için kırk uykusuz gece geçirdim. Manzarayı beğenmedim. Bir tane bile biraz."

"Ben de yapmadım. Sensiz olmaktan nefret ettim. Kendimi sağ kolum kesildi. O gece benden uzaklaşmanı izlemek... Yıkıcıydı."

"Bunu yapmamalıydım. En azından seni eve bırakmalıydım."

"Richard beni eve bıraktı," dedi şoförüne atıfta bulunarak.

"Ben olmalıydım. Bu da başka bir şey. O zamandan beri bana işkence ediyor. Neden seni gecenin bir yarısı yalnız bırakıp çekip giden bir adamla evlenmek isteyesin ki? şehir?"

"Yalnız değildim. Richard'dan beni eve bırakmasını istedin ve o da bıraktı."

"Bu da, sevdiğim kadından istediğimi alamadığım için onu bırakıp gidebilmek ve başka birinin onu evinde göreceğini bilmek de dahil olmak üzere sahip olduğum pek çok ayrıcalığın bir başka örneği."

"Öyle değildi, Jared." "Kesinlikle öyleydi!"

Elisabeth sahip olduğu tüm cesareti toplayarak elindeki bardağı masanın üzerine bıraktı ve onun sandalyesine

doğru ilerlemek için ayağa kalktı. Kadın

Ona bu kadar yakın olmaya, onu bu kadar üzgün görmeye ve ona dokunamamaya dayanamıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kadın sandalyesine yaklaştığında.

"Kenara çekil."

Uzun, soluksuz bir an boyunca ona baktı, sonra kadının istediğini yaptı ve yanında ona yer açtı.

Yerleştğinde onun eline uzandı ve parmaklarını birleştirdi. "Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum, gelecekle ilgili tüm endişelerimi ve korkularımı bir kenara bırakacak kadar ve seninle sonsuza dek geçirmek için feda edeceğim idealler."

"Bunlar sizin idealleriniz ve sizin için önemliler. Sen Senin için olduğum şeyden vazgeçmemem gerektiğini söyledi. Aynı şey senin için de geçerli."

"Bizi en çok istediğimiz şeyden alıkoyuyorlarsa, tüm inançlarımız, sahip olduklarımız ve ideallerimiz neye yarar? başka bir şey var mı?"

"Ya ikimiz de bazı değişiklikler yaparsak ve aramıza giren bazı şeylerden vazgeçersek?"

"Ne tür değişiklikler?" diye sordu ihtiyatla.

"Şirkete geri dönmeyeceğim."

"Ne? Bekle bir dakika..." Aracı kurumdaki ortaklığı onun kimliğinin çok büyük bir parçasıydı. Onu ısmarlama takım elbiseleri ve Hermes evrak çantası olmadan neredeyse hayal bile edemiyordu.

"Buraya geldiğimden beri pek çok şey düşündüm ve bu da onlardan biri. On iki saat çalışmaktan yoruldu. Zaten hayatım boyunca harcayabileceğimden daha fazla param varken günde on altı saat. Çok yoruldu. Bu eziyetten bir ay uzak kalana kadar ne kadar bitkin olduğumu bilmiyordum."

"Ne yapacaksın?" Onun gerçekten emekli olması fikri Otuz sekiz akıl almazdı. Tamamen geri çekilemeyecek kadar dinamik ve enerji doluydu.

"Henüz bilmiyorum ama ben de taşınmayı düşündüm."

"Nereye?"

"Al."

Elisabeth ona baktı ve ciddi olup olmadığına karar vermeye çalıştı.

Çok ciddi görünüyordu.

"Bu evin sahibi olduğum üç yıl boyunca, bu son ziyaretimden önce burada toplam on gün geçirdiğimi biliyor musun? Şuraya bir bakın. Cennetten bir parça gibi ve bunca zamandır burada kullanılmadan duruyordu. Neyi kanıtlamaya çalışıyorum ve bunu kime kanıtlamaya çalışıyorum? Para kazanmak dışında yapabileceğim başka şeyler de var."

"Ne gibi? Ve beni yanlış anlama. Bence sende Pek çok gizli yeteneğiniz var ama hayal ettiğiniz bu yeni hayatta kendinizi ne yaparken görüyorsunuz?"

"Belki paranın bir kısmını üretken bir şekilde dağıtan bir vakfı yönetmek. Belki de diğer insanların paralarını kendileri için kullanmalarına yardımcı olmak. Bilmiyorum. Şirketten ayrılma kısmı dışında henüz hiçbir şey kesin değil. O da kesin."

"Ortaklarınıza söylediniz mi?" "Hayır."

"Sence ne diyecekler?" "Kızacaklar."

Ben yağmur yağdırıcıyım."

Bunu söylerken egosunun zerresi yoktu. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi ve bunu ortakları kadar o da biliyordu.

"Artık istediğim bu değil." "Sana başka bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

"Eğer işler bizim başımıza geldiği gibi olmasaydı, şirketten ayrılmak ister miydin?"

"Bilmiyorum," dedi iç çekerek. "Yine de seninle olanlar bir uyandırma çağrısıydı. Bunu inkâr edemem. İnsanlar paranın mutluluğu satın alamayacağını söylemeyi sever ve ben buna her zaman karşı çıktım. Hiçbir şeyim olmadan büyüdüm, bu yüzden

para beni oldukça mutlu ediyordu. Ta ki paranın satın alamayacağı tek şeyi kaybedene ve geri kalanı o kadar da çekici gelmeyene kadar."

"Buna neden olduğum için nefret ediyorum," dedi kendi kendine iç çekerek.

"Buna siz sebep olmadınız. Değişikliklerin gerekli olduğunu görmeme yardım ettin." Ona neredeyse utangaç bir ifadeyle baktı ki bu çok sevimliydi. "Şu ana kadar adam hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu çok güzel. Arkadaşlarını gerçekten çok sevdim. Daisy ve Jenny ile takıldığını sanıyordum," diye ekledi utangaç bir sırıtışla.

"Başka biriyle ilgileneceğimi düşünmen beni öldürüyor."

"Bu tür şeylerde biraz ününüz var," diye hatırlattı ona alaycı bir sırıtışla. Daha önce hiç onu kandırdığından şüpheleniyordu. Birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, başka hiçbir şeye ya da kimseye ayıracak zamanları kalmamıştı.

"Seninle tanıştığımdan beri değil."

"Böyle düşündüğüm için özür dilerim. Davetsiz bir şekilde ortaya çıkıp hemen bir sonuca varmam adil değildi."

"David'in seni görüp geri dönmeye ikna etmesine sevindim."

"Öyle misin? Gerçekten mi?"

"Elbette öyleyim. Senin burada olabileceğin ve benim bunu asla bilemeyeceğim fikri..." Başını salladı ve sonra ona baktı. "Şehirden daha sakın ve sade bir yere taşınmaya ne dersin?"

"Sen ciddisin."

"Çok ciddiylim."

"Peki ya benim işim?"

"Barınağa on yıl boyunca günde on iki ve on dört saat hizmet verdiniz. Siz de yorulmadınız mı?"

"Bazen. Ama onların bana, benim de işe ihtiyacım var. İşimi bırakmaya karar verdim diye ortadan kalkmayacak faturalarım var. iş."

"Keşke borçlarını ödememe izin verseydin."

"Bu konuşmayı bir daha yapmayacağız."

"Neden olmasın? Neden hayatını kolaylaştırmama izin vermiyorsun?"

"Çünkü ben 'kolay' bir hayat yaşamak için yola çıkmadım. Tatmin edici bir hayat istedim."

Ayağa kalktı ve onun eline uzandı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

İrkilerek ona baktı. "Şimdi mi?" "Şu anda."

İşte, sonunda tanıdığı Jared oradaydı. Elini tutmasını ve ona yol göstermesini beklerken gözlerini aydınlatan heyecan kıvılcımında onu gördü. Ona nasıl karşı koyabilirdi?

Bölüm 6

Jared doğru şeyi yaptığını ve Lizzie'ye Chesterfield Malikânesi'ni göstererek her şeyi daha da kötüleştirmedeğini umuyordu. Uykusuz geçen uzun bir gece boyunca zihninin dolaşmasına, kendisi için ideal hayatı hayal etmesine izin vermişti. Lizzie onun hayalindeki eş ve hayalindeki çocukların annesi olarak tam ortasında yer alıyordu.

Hayal hayatları burada, Gansett Adası'nda, gerçek dostlar ve şehirde hiç deneyimlemediği bir topluluk duygusu bulunduğu yerde ortaya çıkmıştı. İnsanları bulmuştu. Onu sahip olduklarından çok olduğu kişi için seviyor gibiydi ve burada kendisi için -ve belki Lizzie için de- bir hayat kurma arzusu onu yeni bir amaç duygusuyla doldurmuştu. Sabahın üçünde aklına gelen bir beyin fırtınasını şimdi onunla paylaşmak istiyordu.

Bir gün önce tanıştığı komisyoncuyla hızlıca aradıktan sonra duş aldılar, kahvaltıda mısır gevreği yediler ve Porsche ile yola çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu garaj yolundan ayrılırken.

"Göreceksin. Yakında göreceksin. Bu arada, tadını çıkar manzara." Gansett bu sabah parlak güneş ışığı, masmavi gökyüzü ve serin okyanus esintisiyle en güzel günlerini yaşıyordu. Tanrıya şükür Lizzie birkaç hafta önceki sıcak hava dalgasını kaçırmıştı, o dalga herkes için hayatı çekilmez hale getirmişti, onun gibi klimalı evleri olduğu için şanslı olanlar için bile.

Günün ilk feribotunun adaya doğru hareket ettiğini görebilecekleri bir sahil yolunda ilerlerken, "Manzara çok güzel," dedi. "Sence kışın nasıldır?"

"Duyduğuma göre sessiz, rahat ve uzak bir yermiş."

"Ve bu sizi cezbediyor mu?"

"Büyük ölçüde."

Kadının bu ifadeye verecek bir cevabı yoktu ve adam da bunu savunmaya çalışmadı. Onun yaptığını ya istiyordu ya da istemiyordu.

Onu zorlayamazdı ve bunu denemeye de niyeti yoktu. Onun

Planına göre ona Chesterfield Malikânesi'ni gösterecek, fikrini onunla paylaşacak ve onun ne düşündüğünü öğrenecekti. Gerisi ona bağlıydı.

Kendisiyle ilgili her şeyi bir başkasına uyacak şekilde değiştiremeyeceği sonucuna varmıştı, hatta Lizzie'yi sevdiği kadar sevdiği birini. Tek umudu, onun da Lizzie'yi gördüğünde ne yaptığını anlamasıydı. Chesterfield'daki evi ve fikrinin ona çekici geleceğini düşündü. Olmazsa, hayatları için bireysel vizyonlarının birlikte bir yaşamla eşleşme umudu olup olmadığını konuşmak zorunda kalacaklardı.

Bu işin yürümesinin tek yolu buydu. O çok fazla onunla yürümesini istiyordu ama artık bunun gerçekleşmesi için ruhunu şeytana satmaya istekli değildi. Bu son kısım da gece yarısı vahyinin bir parçasıydı.

Doro Chase'in sportif kırmızı arabasında beklediği malikâneye giden uzun araba yoluna girdiler. Jared arabayı yanaştırdığında yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. ve motoru durdurdu. Hayal mi görüyordu yoksa arabasına binen kadını görünce gülümsemesi mi soldu?

"Burası neresi?" Lizzie sordu.

"Burası Chesterfield Malikanesi."

"Oh, satın alabileceğin mi? İnanılmaz bir şey."

İlk izleniminden cesaret alarak, "Gel de gerisini gör," dedi.

Doro elini sıkarak onu selamladı ve Lizzie'yi komisyoncuyla tanıştırdığında bir el daha sıkı. "Bayan Lizzie ile konuştum. Chesterfield'in vasisi ve teklifiniz varisleri tarafından değerlendiriliyor."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Jared. "Lizzie'ye evi göstermek istiyorum. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Sizin için kilidi açayım." Kapıyı açtığında onlara döndü. "Rehberli bir tur ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Jared. "Buna gerek kalmayacak." "Acele etmeyin."

"Teşekkürler." Lizzie'yi bir masanın üzerinde kristal avizenin asılı olduğu siyah-beyaz fayanslı fuayeye götürdü. Parlak sarı güller, ayçiçekleri ve kolayca tanımlayamadığı diğer çiçekleri taşıyordu.

"Bu fuaye benim bütün dairemden daha büyük!" Lizzie, büyüleyici bulduğu şaşkın bir ifadeyle her şeyi kavradığını söyledi.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Aynı şeyi bir keresinde New York'taki çatı katındaki oturma odası için de söylemişti.

"Bu doğru! Bana gerisini göster Jared. Hepsini görmek istiyorum."

Onun coşkusu içini umutla doldurdu; bu, aralarında her şeyin ters gittiği geceden beri yaşamadığı bir duyguydu. Turu, sabahın üçünde hayal ettiği şey için ideal olan alt kattaki odalara odakladı.

Okyanusa bakan geniş verandaya çıktıklarında, "İnanılmaz bir yer," dedi. "Satış gerçekleşirse buraya taşınacak mısınız?"

"Hayır," dedi ısrarla. "Kesinlikle hayır. Bütün bunlara ihtiyacım yok." Kızın kaşları sevimli bir şekilde çatıldı. "O zaman neden satın alıyorsun?" "Gerçekten mi? Utanç verici bir şey.

aşırılığımın kanıtı olarak göreceğiniz şeyler." "Bunu duymak zorundayım."

"Başlangıçta teklifi yaptım çünkü Jenny ve Alex burayı çok seviyorlardı ve burada evlenmek istiyorlardı. Burası satılık olduğu için talepleri reddedildi. Burası artık satılık değil de bir arkadaşlarına ait olursa, ikisinin de hak ettiği düğünü yapabileceklerini düşündüm." O anlattı Jenny'nin nişanlısının 11 Eylül saldırıları sırasında öldürülmesi ve Alex'in annesinin bunama ile mücadele etmesi hakkında. "Birlikte çok mutlular ve yaşadıkları onca şeyden sonra, gerçekten istedikleri gibi bir düğün yapmaları gerektiğini düşündüm."

"Yani bunu onlar için yapmak için milyonlarca dolar mı harcadınız?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Benim için hiçbir şeydi ama onlar için her şeydi."

Bir sonraki ögünlerinin nereden geleceğini bilmeyen pek çok insan tanırken, hiç düşünmeden milyonlar harcamasından duyduğu tiksintiyi ifade etmesini bekledi. Ayrıca sığınma evine onun izin verdiği ölçüde cömertçe yardımda bulunmuştu ama maddi destek onun seçmenleri için bir yere kadar gidiyordu.

Jared, Lizzie'nin kendisini kollarına atmasına tamamen hazırlıksızdı. Lizzie'nin onu içine çektiği tutkulu öpücüğe iki kat hazırlıksızdı. Ve kesinlikle Kalbinin, onu ait olduğu yere geri götürmenin heyecanıyla üç kez atmasına hazırlıksızdı.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz şey," dedi, dudakları onunkilere bir santimden daha yakındı. "Sen tanıdığım en inanılmaz cömert insansın ve ben tam bir aptal gibi davrandım. Beni affedebilecek misin?"

"Lizzie," dedi iç çekerek, onun gerçek pişmanlığı karşısında yıkılmıştı. "Seni uzun zaman önce affettim. Birinden beni ve yaşam tarzımı üstlenmesini istemenin çok zor olduğunu biliyorum."

"Çok şey istemiyorum ve bir an için bile olsa seni istemediğimi düşünmene izin vermem büyük bir hataydı."

"Beni istediğini biliyorum. Sorun asla bu değildi, değil mi?"

Onun sorusunu düşünürken alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. "Jenny ve Alex'i evlendirdikten sonra burayı ne yapmayı planlıyorsun?"

"İşte burada sen devreye giriyorsun." "Ben mi? Ne demek istiyorsun?"

"Üniversite diplomanı Chesterfield'ı dünya çapında bir düğün mekanına dönüştürmek için kullanmak isteyebileceğini düşünüyordum."

Üniversiteye etkinlik planlaması için gitmiş ve barınaktaki pozisyona girememişti. kendi alanında bir iş bulmak. Kızın gözleri heyecanla parlarken, adam nefesini tuttu ve kızın söyleyeceklerini duymayı bekledi.

"Bunu benim üstlenmemi mi istiyorsun?"

"Sadece ilginizi çekiyorsa."

Kaşlarını çatarak onun karnını dürttü ve gülmesine neden oldu. "Bu kirli oynamaktır. Böyle bir yer kimin ilgisini çekmez ki?"

"Yeni hayatımda bana katılmayı seçersen burada senin için bir şeyler olduğunu görmeni istedim."

"Yeni hayatında sana katılmamı istiyorsun."

"Sadece senin de istediğin buysa."

Yine dudağı dişlerinin arasında kayboldu. "Üst katta ne var?"

"Kiralananabilecek yaklaşık on beş yatak odası düğün partileri ve en üst katta mutlu çiftler için balayı süiti haline getirilebilecek bir süit."

"Göster bana."

Onu üst kata çıkardı ve her odayı gösterdi, tek kelime etmeden her şeyi içine çekişini izliyordu.

"Bahçeleri görebilir miyim?"

"Tabii ki."

Parlak güneş ışığına çıktıklarında Alex'in onlar içerideyken gelmiş olduğunu gördüler. Onlara bizzat ilgilendiği bahçeleri gezdirmekten mutluluk duyuyordu. "Bunu görmelisiniz," dedi onu çakıl taşlı bir yolda takip ederlerken. dairesel araba yoluna giden yürüyüş yolu. Çitlerden oluşan bir duvarın ardındaki gizli bir bahçeye açılan bir söğüt ağacının altından dolambaçlı bir yoldan geçtiler.

Lizzie nefes nefese kaldı ve her şekil ve renkte binlerce çiçeğin oluşturduğu inanılmaz manzarayı seyrederken ağzını kapattı. "Oh, Alex... Bu inanılmaz!"

"Ne yazık ki övgüyü ben alamam. Bu Bayan Chesterfield'in gururu ve neşesi. Ona kendisi bakardı. Ben sadece bakımını yapıyorum."

Lizzie bahçeye doğru ilerledi, dokunarak ve Jared, Alex'le birlikte durup çitlerin arasındaki açıklıktan onu izlerken kokluyor ve her şeyi içine çekiyordu.

"Nasıl gidiyor?" Alex usulca sordu.

"Henüz bilmiyorum. Anlamaya çalışıyoruz."

"Ne olursa olsun, umarım sizin için işe yarar. Gerçekten harika görünüyor."

"Öyle."

"Jenny burada evleneceği düşüncesiyle bulutların üzerinde. Bunun için teşekkür ederim. Bunun ikimiz için de ne anlama geldiğini anlatamam."

"Umarım işe yarar."

"İşe dönsem iyi olacak. Seni tekrar görmek güzel, Lizzie."

"Sen de Alex. Özel tur için teşekkürler." "Her zaman bir zevktir. Burası benim en sevdiğim yer. ada."

"Nedenini anlayabiliyorum."

Alex işine dönmek üzere yanlarından ayrıldı ve Jared gizli bahçenin derinliklerine, Lizzie'nin pembe bir gül fidanının üzerine eğilmiş, çiçeklerin kokusunu içine çektiği yere doğru yürüdü. Boynunu açıkta bırakan atkuyruğu saçlarıyla çok taze, güzel ve genç görünüyordu.

O zarif tenin her santimini öpmek istiyordu ama kendini tuttu. Gerisini halledebildiklerinde bunun için yeterince zamanları olacaktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Cennet Bahçesi'nde Havva da böyle hissetmiş olmalı. Baştan çıkarılmış."

"Beni bir yılanla kıyaslamıyorsun, değil mi?"

Kadının çınlayan kahkahası adamın yüzüne bir gülümseme getirdi. "Asla."

Onun güldüğünü görmek kalbini haftalardır hissetmediği kadar hafifletti. Vermeye hazır olmayabileceği cevaplar için ona baskı yapmak istemediğinden, ona elini uzattı. "Hadi yemeğe gidelim, ben de sana adayı biraz daha gezdireyim."

Uzattığı elini tutarken ona attığı şefkatli bakışla onu öldürdü.

Jared onu Oar Bar'a götürdü ve burada binlerce parlak boyalı küreğe hayran kaldı. Jared, New England'ın tadını tam olarak alabilmesi için ıstakoz rulo ve ıstiridye çorbası yemesi konusunda ısrar etti.

deneyim. Her ikisini de sevdi, ayrıca hareketli Tuz Göleti manzarasını da.

Jared göletin sağ tarafını göstererek, "Şurası McCarthys'lerin Marina'sı," dedi. "Onlar adadaki en tanınmış ailelerden biri. David bir zamanlar onların kızıyla nişanlıydı." Jared, David'in kısa süre önce eski nişanlısının ve onun yeni doğan oğlunun hayatını nasıl kurtardığını anlatmaya devam etti.

"Vay canına. Başından beri çok korkmuş olmalı." "Hayatı boyunca hiç bu kadar korkmadığını söyledi-ya da yapmak için eğitildiği şeyi yapmaya daha kararlı."

"Çok minnettar olmalı. Hayatımı ya da çocuğumun hayatını eski sevgilime borçlu olduğumu hayal bile edemiyorum."

Jared kaşlarını kaldırdı. "Doktor olan bir eski sevgilin var mı?" "Bilmek istemez miydin?"

"Evet, sanırım yapardım."

Elindeki peçeteyi adama fırlattı ve soruyu geçiştirirken, aralarındaki şakacılığın geri dönüşünü izledi. Bütün gün içinde taşıdığı umutlu duygulara bir yenisi daha eklenmişti.

Öğle yemeğinden sonra onu şehre götürdü ve orada sahil boyunca sıralanan dükkânları tek tek gezdiler.

Dükkânlar

Aldığı tek şey, onun havuzunda yüzebilmek için indirim raflarından birinden aldığı siyah bir bikiniydi. Gümüş tarak kabuklarından yapılmış bir bileziğe hayran kaldığında, o çılgın şapkalarla dolu bir mağazaya devam ederken, adam ona almak için iki kat geri dönmüştü.

Arabaya döndüğünde onun eline uzandı ve bileziği koluna geçirdi. Yerine oturduğunda, elini dudaklarına götürdü ve losyonunun çiçekli kokusunu içine çekerek orada oyalandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, ona duyduğu aynı sevgi ve özlemle dolu sıvı kahverengi gözlerle bakıyordu.

Artık ona doğru eğilme, onu haftalardır bastırdığı arzuyla öpme ihtiyacına karşı koyamıyordu.

Kız da öpücüğe aynı şevkle karşılık verdi ve bulundukları yerin çok işlek bir cadde olduğunun farkında değildi.

"Tanrım, Lizzie..." Alnını onunkine yasladı ve oksijensiz kalan ciğerlerine hava çekmeye odaklanmıştı. "Seni çok istiyorum. Ne kadar kötü olduğunu bilemezsin."

"Ben de seni çok istiyorum ama henüz hiçbir şeyi çözemedik. Ve dün gece söylediklerin-"

"Umurumda değil. Sadece seni istiyorum."

Uzun bir süre onu inceledi, sanki her ayrıntıyı ezberlemiş gibiydi. "Hadi eve gidelim."

*

Birlikte geçirdikleri bir yıl içinde Elisabeth Jared ile yüzlerce kez seviştim. Hatta belki bin ya da daha fazla. Başka hiç kimseyle yapmadığı şeyleri onunla yapmıştı. Ancak, banyosundaki aynanın karşısında dururken, bu olasılığı göz önünde bulundurarak getirdiği ipek elbiseyi giyerken, her şeyi yeniden ilk kez yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Bu noktada oyalanıyor, gergin olmasını gerektirecek bir şey olmadığını bildiği halde sinirlerinin onu ele geçirmesine izin veriyordu. Bu Jared'di ve onu seviyordu. Aralarındaki farklar ne olursa olsun

Yaşadıkları ya da yaşamaya devam edebilecekleri, onun kendisine olan sevgisinden bir kez bile şüphe etmemişti.

Banyodan çıktığında onu yatağında otururken buldu, üzerinde sadece daha önce giydiği zeytin yeşili kargo şortu vardı.

Adamın kaslı göğsüne bakarken, onun tadına bakmak için can atarak dudaklarını yaladı.

Ayağa kalktı ve elini ona uzattı, yanağında seğiren bir kas, yapmak üzere oldukları şeyden dolayı gergin ya da çözülmüş olabileceğine dair görebildiği tek işaretti.

"Benimle gel," dedi hoyratça.

Elisabeth onun elini tuttu ve onu takip etti. oturma odasından, suya bakan boydan boya cam duvarlarla çevrili büyük bir ana süite geçiliyordu. Şeffaf beyaz perdeler öğleden sonra esintisiyle dalgalanıyordu. Bej renkli bir yorganla örtülü büyük boy bir yatak odanın bir tarafını kaplarken, rahat görünümlü bir oturma alanı da diğer yarısını kaplıyordu.

Lambalar deniz kabuklarından yapılmıştı ve Elisabeth onlardan birine daha yakından bakmak için eğildi. "Bu çok güzel," dedi içtenlikle. "Arkadaşın Sydney'in harika bir zevki var."

"Beğendiğine sevindim. Ona basit tutmasını söyledim çünkü senin de bunu tercih ettiğini biliyorum."

"Üç yıldır sende olduğunu sanıyordum."

"Evet, ama buraya getirmek istediğim biri olana kadar dekorasyon konusunda endişelenmedim. Sydney geçen kışın tamamını bu proje için harcadı. Bu yaz seni buraya getirmeyi planlıyordum."

"Onu dekore ederken beni düşünmüşsün," dedi usulca.

"Her zaman seni düşünüyorum."

Ellerini göğsünden yukarı doğru kaydırarak omuzlarına koydu.

Kolları kızın belini sararak onu kucağına çekti. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle."

"Sana karşı hiçbir şeyim yok."

"Bu kavgayı kaç kez yaptık?" diye sordu gülümseyerek.

"Benim hoşuma gidecek kadar sık değil. Bence bir kazanan ilan etmeden önce en az bir milyon kez daha yapmamız gerekiyor."

"En azından." Ondan önce, Elisabeth hiç sevişmemişti. gündüzleri. Sınırlı karşılaşmaları karanlıkta gerçekleşmişti ve bunların çoğu her şeyden önce kendilerini memnun etmek isteyen erkeklerle olmuştu. Jared'le birlikte olduğundan beri ufku mümkün olan her şekilde genişlemişti ama

Onu yatağa doğru geri geri götürürken, aralarındaki her şey yine yeniydi.

"Sorun ne?" diye sordu, her zamanki gibi sezgileriyle. "Haftalardır ilk kez, hiçbir şey yanlış değil."

"O zaman neden aklına bir şey geldiğinde dudaklarınla yaptığın o şeyi yapıyorsun?"

"Gerginim."

"Hayır, Lizzie," diye fısıldadı ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirirken. "Olma."

"Tüm hayatım tehlikedeymiş gibi hissediyorum ve yine her şeyi berbat edecek bir şey yapacağım."

"Bunu bozmak için yapabileceğin tek şey kafanı sallamak."

Bu yorum o kadar beklenmedikti ki Elisabeth dudaklarından dökülen kahkahayı tutamadı.

"Yani şimdi buna gülüyor muyuz?"

"Bunu komik olsun diye söylemedim," dedi, dudakları "Ama sanırım öyle. "Ama sanırım öyle. Sen yapmadığın sürece."

"Bunu bir daha asla yapmayacağım. Asla."

"Gergin olma. Sadece benim ve seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

Ağlamak istemiyordu. Son birkaç haftadır o kadar çok ağlamıştı ki, gözyaşı kalmış olması bile mucizeydi. Ama onun kendisini her zaman seveceğini söylemesi soğukkanlılığını bozdu.

Jared onun yanaklarından gözyaşlarını öptü. "Ağlama tatlım. Bununla başa çıkamayacağımı biliyorsun." Onun yüzünü, çenesini ve sonra da boynunu öpmeye devam ederek titremesine neden oldu. "Ağlamak dışında yapabileceğimiz çok daha iyi şeyler var." Dudakları onunkilerin üzerine indi ve onları yatağa indirirken orada kaldı.

Elisabeth onun üzerindeki ağırlığını seviyordu. Kendisinden çok daha büyük olduğu için onu ezmekten endişe ederdi ama Elisabeth onun kaslı vücudunun kendininkine sıkıca bastırmasını her zaman sevmişti. Şimdi onu

Dili onunkine dolanırken elleri sırtında bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, eli göğsünü kavrayıp başparmağını meme ucuna sürtüyordu.

Duygular birbiri ardına içine çöktü, her biri bir öncekini işleyemeden gerçekleşti.

Ona duyduğu ihtiyaçla dolup taşan kadın, parmaklarını şortunun arkasına geçirerek ondan bir nefes almasını sağladı.

"Beklemek istemiyorum, Jared."

Alnını onunkine dayamış, kendini toparlıyor ve kendi duygularıyla savaşıyor gibiydi. Ve sonra gitmişti, ama sadece onu örten geceliği çıkarmasına yardım etmek için. Ona kendisinin yanında rahat olmasını, vücuduyla özgür olmasını ve onun önünde asla utanmamasını öğretmişti.

Ama o o zamandı, bu ise şimdi. Adamın bakışları yavaş ve derin bir yolculuğa çıkarken kendini açıkta ve teşhirde hissetti.

başının üstünden ayak tabanlarına kadar düğmelerini açtı ve şortunun fermuarını açtı. Her zaman olduğu gibi, onun çıplak vücudunu görmek kadının arzusuyla dolmasına neden oldu. Eğer sertleşmiş ereksiyonu bir gösterge ise, o da aynı şekilde hissediyordu. Yatağın üzerine geldi, bir dizini büktü, bacaklarını ayırırken elleri dizlerinin üzerindeydi.

Elisabeth onun kalbine odaklanıp eğilerek iç uyluğuna yumuşak öpücükler konduran adamın gözlerindeki sıcaklığı fark etti.

Onun altında kıvranıyor, onu hareket ettirmek istiyordu ama acele etmeyeceğini deneyimlerinden biliyordu. Her zamanki gibi, adam kızın yarısına gelene kadar acele etmedi. Zihni onun için yanan yere odaklanmasını bekliyordu. Tam ona yalvarmak zorunda kalacağını düşündüğü anda Sonunda ona dilini verdi. Tanrım, bu işte çok iyi.

Ayrı oldukları süre boyunca, tıpkı bunun gibi anları yeniden yaşayarak çok fazla zaman geçirmişti.

Onun savunmasını kırmak için cephaneliğindeki her şeyi kullandı.

"Tanrım, bebeğim," diye fısıldadı. "Bunu özledim. Özledim sen."

Elisabeth daha önce saçları bu kadar kısıyken hiç yapamadığı bir şekilde adamın saçlarını avuçladı ve dilinin darbelerine doğru eğildi. "Jared... Lütfen. Sana ihtiyacım var."

"Buradayım, tatlım. Tam buradayım." Klitorisine odaklanırken iki parmağını içine soktu, bir çığlıkla boşalana kadar emdi, zevk tüm vücudunu elektriklendirdi.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen orgazm boyunca onunla kaldı, ancak kadın yatağa yığıldığında, kemiksiz ve güçlü salınımdan bitkin düştüğünde geri çekildi.

Adam onun üzerine çıkıp bacaklarını kalçalarının etrafına doladığında daha yeni toparlanmaya başlamıştı.

"Eldivensiz gitmek için hâlâ uygun muyuz?" diye sordu tereddütle.

Test yaptırmaya karar vermeden önce uzun süre beklemişlerdi, böylece prezervatifleri bırakabileceklerdi. "Evet." Uzun süredir doğum kontrol hâpi kullanıyordu ve bir süredir de kullanıyordu.

"Başka kimse yoktu."

"Biliyorum," dedi ama yine de onun bunu doğruladığını duymaktan mutlu oldu.

Yavaşça hareket ederek kızın içine girdi, bakışları kızın kilere sabitlendi ve bu da duyguları aşırı yüklenme seviyesine yaklaştığında bile kızın gözlerini kaçırmasını engelledi. "Lizzie... Çok iyi hissettiriyor."

"Mmm." Kalçalarını kaldırdı, daha fazlasını arıyordu.

"Ayrı kaldığımız süre boyunca düşünebildiğim tek şey, hayatımın geri kalanında sana bir daha dokunmadan yaşamaya nasıl katlanacağımdı." Dudakları göğüs ucunu çevrelerken eli göğsünün etrafında kıvrıldı.

Sözlerinin, sikinin içine doğru yaptığı sıkı baskının ve meme ucundaki ağzının sıcaklığının birleşimi onu tekrar serbest kalmanın eşiğine getirdi.

"Henüz değil bebeğim," diye fısıldadı huysuzca. Her ikisi için de zevki arttırmak için salıverilmesini nasıl geciktireceğini öğretmişti. Bir kolunu sol bacağının etrafına dolayarak hızını artırdı ve gecikmiş zevki daha da büyük bir meydan okuma haline getirdi.

Elisabeth, adamın kalçalarının her hamlesiyle inşa ettiği

serbest bırakmaya teslim olma ihtiyacına karşı dişlerini sıkı. Adamın yakın olduğunu gözlerinin kaymasından anlayabiliyordu.

kapandı, dudakları aralandı ve nefes alış veriş i derinleşti; bunların hepsi birlikte geçirdikleri zaman boyunca tanıdığı işaretlerdi.

"Lizzie," dedi soluk soluğa, "seni çok seviyorum. Sana ihtiyacım var."

Kollarını ona doladı, ikisini de uçurumun kenarına götürürken sıkıca tuttu ve sonra kulağına tüylerini diken diken eden bir hırıltıyla boşalırken onu itti. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm 7

Hala onun içinde, hala artçı şoklarla zonkluyordu, Jared başını kaldırdı ve onun bakışlarını yakaladı. Kadın inanmadı. Onun anlamlı gözlerinde gördüğü sayısız duyguyu. En çok da aşkı gördü.

"Lizzie... Evlen benimle. Burada benimle yaşa. Run The Chesterfield ya da başka bir şey yap. Nasıl istersen. Sana her şeyi veririm, yeter ki-"

Gözyaşlarını geri püskürterek onu öptü, onun kusursuz tadıyla oyalandı. "Evet. Evet. Evet." Onu tekrar öptü. "Başka sorunuz var mı?"

Başını salladı ve gözyaşları arasında onu güldürdü.

"Bu durumda kafa sallamaya izin var," dedi.

"Gerçekten benimle evlenecek misin?"

"Seninle gerçekten evleneceğim." "Peki ya para?"

"Ne olmuş paraya?"

"Hâlâ bende. Hâlâ istemiyorsun."

"Eğer bu sana sahip olacağım anlamına geliyorsa, bununla yaşamayı öğreneceğim." "Öğrenci kredilerini ödememe izin verecek misin?"

"Kesinlikle olmaz!"

"Peki ya karım olduğunda? Senin iğrenç borcunun bana yük olmasını istemem."

Elisabeth onun gözlerindeki alaycı ışıltıya gülümsedi. "Çok kötü. Beni alırsan, berbat borcumu da alırsın, ben de kendim öderim. Eninde sonunda."

"Hep böyle inatçı mı olacaksın?" "Evet."

Derin, dramatik bir iç çekti. "Sanırım bununla yaşamayı öğreneceğim."

Kelimelerle oynadığı oyun onu gülümsetti.

"Peki ya barınak, bebeğim? Yaptığın işin senin ve yardım ettiğin pek çok insan için ne kadar önemli olduğunun farkında olmadığımı düşünmeni istemem."

"Bu işi, insanları ve yaptığım şeyin gerçek bir fark yarattığını bilmeyi seviyorum."

"İstemiyorsan işi bırakmak zorunda değilsin, Lizzie. Şehirde yaşayabiliriz. Orada yapacak çok şey bulacağıma eminim."

Elisabeth, onun mutlu olması için yapmaya hazır olduğu fedakârlıkları fark ettikçe yüzünü okşadı. "Yaklaşık altı ay önce orada çalışmaya başlayan genç bir kadın var."

"Aimee?" O da dikkat kesilmişti, başını sallayarak onu uzaklaştırmadan çok önce bunu takdir etmişti. "Evet, kastettiğim kişi o. Müthiş biri. Bence çok iyi bir Yönetmen olarak harika bir iş çıkardınız - belki de bunca yıldan sonra benim yapabileceğimden daha harika bir iş. Bir süre sonra yorucu oluyor, biliyor musunuz? Ne kadar çok insana yardım ederseniz edin, her zaman daha fazlası oluyor. Çaresizce ihtiyacı olan insanların hiç bitmeyen bir geçit töreni."

"Seni tanımadan önce hiç dikkat etmediğim şeylere gözlerimi açtın. Bu yüzden bir vakıf kurmak istiyorum, böylece nerede olursak olalım fark yaratmaya devam edebilirsin."

"Sanırım," dedi kararsızca, "burada, seninle, yeni arkadaşlarınla, yeni işinle ve bu güzel evle birlikte olmak istiyorum. Ve yeni işinizin bir parçası olmak istiyorum. vakıf."

"Yeni vakfımız. Jared ve Elisabeth James Vakfı."

"Bunu sevdim. Çok hoşuma gitti."

Ona baktı, gözleriyle onu içine çekiyor gibiydi. "Her an beni uyandıracak ve bütün bunları rüyamda gördüğümü söyleyeceksin, değil mi?"

Başını sallamaya başladı ama kendini durdurdu, bu da onu güldürdü. "Hayır. Rüya görmüyorsun. Ben buradayım ve senin istediğini istiyorum."

"Bu düşünceni unutma." Ondan uzaklaştı, yataktan kalktı ve odanın içinde yürüdü.

Elisabeth bir elinin üzerinde doğrulup adamın kışının esneme hareketlerini seyretmeye başladı. şifoniyerin yanına taşındı. Sonra arkasını döndü ve manzara daha da güzelleşti. Dudaklarını yaladı, hayatının geri kalanında ona her zaman bakabileceği için mutlulukla doldu O istedi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu şakacı bir sırıtışla yatağına geri dönerken.

"Benim çok seksi nişanlım."

Adamın yüzü tamamen karardı ve kız ne düşündüğünü merak etti. "Bana böyle seslendiğini duymak... Ben sadece... Bu

şaşırtıcı ve alçakgönüllü. Yüzük kısmına hiç gelemedik. geçen seferki program." Sol eline uzandı ve kare kesimli bir elmas yüzüğü parmağına geçirdi ve ardından öptü elinin tersiyle. "Çoğu insan benim Bir erkeğin isteyebileceği her şey - bir ömür boyu harcayabileceğimden daha fazla para, üç güzel ev, kullandığımda beni mutlu eden arabalar. İstedğim her yere gidebilirim, istediğim her şeyi yapabilirim ve bir daha asla para konusunda endişelenmeme gerek yok. Ama şunu bil ki, S ile başlayan Elisabeth... Sen olmazsan bunların hiçbirisi benim için bir anlam ifade etmez. Sen benim her şeyimsin. Gerisi sadece eşya."

Elisabeth'in kalbi onun sözleri karşısında düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. "Yüzük çok güzel." Ve öyleydi... Her ikisinde de Çarpıcı merkez taşın yanında platin bir ayarda daha küçük pırlantalar vardı.

"Beğendiğinize sevindim. Kendimi tuttum."

"Bunu takdir ediyorum," dedi gülümseyerek. "Yüzük muhteşem ama sözlerin... Hayatımda duyduğum en güzel sözler ve benim için çok daha anlamlılar. Bana verebileceğin başka bir şey." Onu öpmek için eğildi, beklenmedik bir şevkle karşılık verdiğinde uzun süre kaldı. "Ve sen de benim her şeyimsin. O gece benden uzaklaşmanı izlediğimden bunu fark ettim, seni incittiğimi biliyordum, oysa bu yapmak isteyeceğim son şeydi. I Umarım bunu biliyorsundur."

"Artık biliyorum." Kollarını ona doladı ve başını döndüren bir öpücüğe daha ikna etti. "Biliyor musun, o çatı katında olanların, olabilecek en iyi şey olduğu ortaya çıkabilir."

"Nasıl yani?"

"Bu bize gerçekten ne istediğimizi anlamak için hem zaman hem de perspektif kazandırdı."

"Gerçekte ne istediğini zaten biliyordun. İşleri karıştıran bendim."

"Sadece sen değildin, Lizzie. Bu konuda ürkek olduğunu biliyordum."

Para ve yaşam tarzı, bu yüzden çatı katı, smokin, Bentley ve aniden gelen evlenme teklifiyle gözlerinizi kamaştırmak yanlış bir yaklaşımdı. Bunu şimdi anlayabiliyorum. I o zaman görmeliydin. Benim kızım için az her zaman çoktur."

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Herhangi bir kadın böyle romantik bir teklifle heyecanlandım."

"Benim için en önemli olan kadın dışında herhangi bir kadın."

O türünün tek örneği, başka hiçbir şeye benzemiyor."

Elisabeth ona gülümseyerek ellerinin üzerine çıktı ve eğilip göğsüne onu çılgına çevirdiğini bildiği öpücükler ve küçük ısırmalar kondurdu. Adamın derin nefeslerinden ve sessiz inlemelerinden memnun olan Elisabeth, aşağıya doğru inmeye devam ederek adamın karnına da aynı ilgiyi gösterdi ve dilini, tepki olarak titreyen kasları belirginleştiren kesiklerin üzerinde gezdirdi.

Onun kendisine karşılık verme biçimini, ona yaptığı her şeyin tam da onun istediği şey olduğunu hissettirmesini seviyordu. Çünkü o bir erkekti, her şeyden çok sevdiği bir şey vardı ve bu Elisabeth'in ona delicesine aşık olana kadar hiç kimse için yapmadığı bir şeydi.

Önünden aşağıya doğru öpücükler kondururken, uzun zaman önce ondan nasıl hoşlandığını göstermesini istediği geceyi hatırladı. Yüzündeki o paha biçilmez ifade, ayrı kaldıkları haftalar boyunca tekrar tekrar hatırladığı bir anı olmuştu.

Elini adamın sikinin kalın tabanının etrafına doladı ve sıkı, adamdan bir nefes aldı ve onu ağzına aldığı anda bir inilti haline geldi. Ona onu nasıl boğazına götüreceğini, nasıl emeceğini öğretmişti.

Hassas başını ve maksimum zevk için dilini nasıl kullanacağını. Haftalardır onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ettikten sonra, bırakın ona bu kadar yakından dokunmayı, onu ne kadar sevdiğini göstermek istiyordu.

Zevk iniltilerine, kalçalarının itişine, ellerinin saçlarını sıkıca kavrayışına ve bacaklarındaki titremeye bakılırsa, yaptığı şeyi seviyordu. Ancak sevmediği tek şey, ağzında bitirmesine izin vermektir, bu yüzden onu çıkarma çabaları daha da arttı. Çılgınca çabalarını iki katına çıkararak bu sefer sonuna kadar gitmeye niyetlendi.

Onu derinlere çekti ve elinin kuvvetli vuruşlarını eklerken yutkundu, ondan yüksek bir inilti çıkardı.

"Lizzie, siktir... Tanrım." Elleri kızın saçlarında sıkılaştı. "Bebeğim, dur... Yapmak zorunda değilsin... Aman Tanrım."

Kadın durmadı. Aksine, adam boğazına patlayana kadar devam etti, onu itti ve ondan çektiği güçlü salınımdan dolayı ağladı. Verdiği tepki onu muzaffer hissettirdi ve dudaklarına doğru öpüşürken nefes nefese kalması onu heyecanlandırdı.

"Beni tamamen sildin bebeğim," dedi öpücükler arasında.

"Eğer seni tanıyorsam, kısa sürede iyileşirsin."

Poposunu kavradığında onu şaşırttı, parmakları yanaklarının arasında gezinirken onu memnun etmenin onu da memnun etti. Dokunuşu onu heyecanlandırdı ve bu keşif, sanki beş dakika önce boşalmamış gibi aralarında sertleşmesine neden oldu.

Elisabeth, onların birlikte nasıl olduklarını düşündü: Doyumsuz, sonsuz yaratıcı, birbirlerini memnun etmek için yeni yollar bulmaktan başka yapacak bir şeyleri olmadan uzun saatler geçirmekten mutlu.

Ellerini kızın kollarının altına koyarak, aklındaki şey için vücutlarını daha iyi hizalamak üzere onu yukarı kaldırdı.

"Nasıl bu kadar çabuk tekrar gitmeye hazır olabiliyorsun?" "Sorun sensin, bebeğim. Sadece nefes alarak bile beni tahrik ediyorsun."

Bir zamanlar, onu ilk tanıdığı zamanlarda, bunun bir kadına tam olarak ne istediğini nasıl söyleyeceğini bilen deneyimli bir playboydan gelen bir cümle olduğunu düşünebilirdi. duymak istiyordu. Ama onunla geçirdiği bir yılın ardından artık daha iyi biliyordu. Ona söylediği her kelimedede ciddiye ve zamanla öyle bir noktaya gelmişti ki, başka hiçbir kadının ona onun gibi dokunmadığını söylediğinde ona inanmıştı.

Elisabeth doğrulup adamın kalçalarına sarıldı ve zaten hassas olan dokulara yaptığı baskı karşısında nefesi kesilerek adamı içine aldı. Seviştikten sonra hep acırdı, ama iyi anlamda acırdı, mümkün olan en iyi şekilde. Sıkışmadan dolayı irkilerek kendini yavaşça aşağı indirdi.

"Sakin ol, bebeğim. Ağrın olduğunu biliyorum." Doğrulup meme ucunu ağzına alırken parmakları klitorisini çevreledi ve her ikisi de girişini hızlandırmaya yardımcı oldu.

"Uzun zaman oldu," dedi, kollarını onun boynuna dolayarak daha da eğildi.

"Çok iyi hissettiriyor." Dudakları kızın boynunda titreşerek her yerinde hissettiği başka bir duygu dalgası yarattı. "Hiçbir şey senin içinde olmaktan daha iyi hissettiremez." Onun poposunu kavradı ve onu yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek en iyi sürtünme türünü yarattı.

Eğer konuşabilseydi, ona hiçbir şeyin onun içinde olmasından daha iyi hissettiremeyeceğini söylerdi. Ama adam onun ciğerlerindeki nefesi ve dudaklarındaki kelimeleri çalmıştı.

Kalçalarının, parmaklarının ve dilinin ince hareketleri. Aralarındaki ilişki en başından beri böyleydi, başlangıçta ne kadar karşı koymaya çalışsa da inkâr edilemeyecek bir bağdı bu. Ve denedi de. Adam da peşini bırakmamış, acımasız inancıyla onu kazanmıştı. farklı dünyalardan gelen insanlar uyum içinde var olabilirler.

etraflarındaki gürültüyü bastırdılar ve aralarında mükemmel bir şekilde işleyen şeylere odaklandılar.

O da öyle yapmıştı. Odak noktasını ona, onlara, birlikte çalışmadıkları birkaç yönden ziyade birlikte çok iyi çalıştıkları tüm yönler tuttu. Ama arka planda her zaman hayatlarının ne kadar farklı olduğu gerçeği vardı. Arada sırada, bu göze batan farklılıklardan biri işleri onlar için zorlaştırıyordu. Bunu atlatmayı başarmışlardı. Çatıdaki gece hariç her seferinde, artık farklılıklarını inkar edemiyordu.

"Nereye gittin, tatlım?" diye sordu, huysuzca fısıldadığı sözlerle onu şimdiki zamana geri getirdi.

"Ben buradayım. Buradayım." Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. "Uzun saçlarını seviyorum."

"Yapar mısın diye merak ettim." "Seviyorum.

Bayılıyorum."

"O zaman sadece senin için uzun bırakacağım."

Bundan memnun olan Elisabeth kalçalarını yuvarladı ve parmaklarının poposunu sıkıca kavramasıyla tekrar ödüllendirildi. "Henüz değil," dedi ona gülümseyerek.

Kendini tutmak için mücadele ederken yaptığı gibi alt dudağını ısırdı ve onu aşağıdaki yere götürmek için çabalarını yoğunlaştırdı

İkisi de olmak istiyordu. Adamın daha önceki bakımlarından o kadar hazır ki, onu nefessiz bırakmak için fazla bir şey gerekmedi

bir orgazm daha yaşadı. Bir zamanlar günde sadece bir kez iyi olduğunu düşünmüştü. Jared James'in ortadan kaldırmasına yardım ettiği birçok efsaneden biri de buydu.

O da hemen yanındaydı, vahşi yolculuk boyunca onu yakınında tuttu, ta ki sonrasında birbirlerine tutunarak birlikte sarkana kadar.

"Beni bir daha asla terk etme, Lizzie. Buna dayanamam."

"Yaşayamam. Söz veriyorum."

Beklediği telefon ertesi sabah saat dokuzda geldi. Hâlâ yataklarındaydılar, bir önceki öğleden sonra Jared'in yatağa geri getirdiği paket servisi kabul etmek için ortaya çıktıklarından beri oldukları yerdeydiler. Arama kişisel cep telefonuna geldiği için yatağının başucundaki masaya uzandı.

"Jared James."

"Günaydın. Ben Doro Chase, Chesterfield varislerinin komisyoncusuyum."

Lizzie'nin eli göğsünden karnına doğru hareket ederek uyanık olduğunu belli etti. Biraz daha aşağı inerse, onun da ne kadar uyanık olduğunu öğrenecekti. "Evet, merhaba. Umarım benim için iyi haberlerin vardır."

"Gerçekten de öyle. Varisler teklifinizi kabul etti."

"Mükemmel. Bu nakit bir işlem olacağından kapanış iki hafta içinde yapılacak. Mülkün bana teslim edilmesini gerektirecek acil bir işim var. Dünden itibaren iki hafta sonra. Bunu gerçekleştirebileceğinizi varsayıyorum?"

Jared neredeyse onun yutkunduğunu duyabiliyordu. "Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Çok iyi. Kapanışın ne zaman yapılacağını bana bildirin."

"Anakaraya gitmemiz gerekecek-"

"Burada yapacağız. On dört milyon dolar harcıyorum Bayan Chase. Elbette bana gelebilirler."

"Tabii ki. Onlara haber veririm."

"Bugün bana bir anlaşma mektubu gönderebilerseniz çok memnun olurum. Yapmam gereken planlar var."

Kadın mektubu göndereceğini söyledikten sonra Jared ona teşekkür etti ve aramayı sonlandırarak telefonunu komodine geri koydu. Kolunu Lizzie'ye doladı ve onu kendine yakın tuttu.

"Ne gibi planların var?" diye sordu uykulu, seksi sabah sesiyle, ayrı oldukları süre boyunca onun en çok özlediği şeylerden biriydi bu. Kimi kandırıyordu ki? Onunla ilgili her şeyi özlemişti ve

Bu sabah onunla sonsuza dek birlikte olma vaadiyle uyandığım için minnettarım.

"Düğünümüz."

Saçlarını yüzünden geriye doğru iterek kendini yukarı kaldırdı. "Düğünümüz mü? Düğünü satın aldığını sanıyordum. Alex ve Jenny'nin kullanabileceği bir yer."

"Ben yaptım ve 'Evet' dediğimiz anda hepsi onların olacak." "Peki benim düğünüm ne zaman olacak?"

"İki hafta sonra bugün." Kızın gözlerinin yuvalarından fırlamasına bayılmıştı.

"Sen aklını mı kaçırdın? Seninle evlenmemi mi bekliyorsun? iki hafta mı?"

"Sana bu kadar uzun süre verdiğim için şanslısın. Bana kalsa bugün Vegas'a giden bir uçakta olurduk. Muhtemelen aileni ve belki de birkaç arkadaşını orada istersin diye düşündüm."

"İki hafta."

"Jenny'nin bazı arkadaşları iki gün önce nişanlandılar ve güzel bir düğün yapmayı başardılar. Anladığım kadarıyla iki hafta, ihtiyacımız olan tüm zamana sahibiz." "Pazartesi günü işe dönmek zorundayım!"

"İki yıl sonra evleneceğini öğrendiğin için muhtemelen biraz izin isteyeceksin. haftalar."

"Jared, deli gibi davranıyorsun."

"Sana deli gibi, çılgınca, aşırı, aklımı kaçırarak kadar aşığım ve artık yanıma döndüğüne göre - ait olduğun yere, ekleyebilirim - o parmağa ikinci bir yüzük istiyorum ve bunu bugünden iki hafta sonra istiyorum." Onu öptü ve sonra başını eğip tekrar öptü. "Tamam mı?"

Muhtemelen bunu ne kadar çok istediğini görebildiği için, "Tamam" dedi.

"Çarşamba günü işe dönebilirsin. Ben seni götürürüm. İkimizin de şehirde halletmemiz gereken işler var. Ve senin, aşkım, çok seksi bir gelinlik almam gerekiyor."

"Ne kadar seksi konuşuyoruz?" diye sordu kalbini çarptıran nazlı bir gülümsemeyle.

"Günahkarca seksi."

"Ne bulabileceğime bakacağım."

"Bebeğim, bu kavgayı şimdi yapmak istiyorum, böylece aradan çıkarabiliriz."

Dudakları sevimli bir şekilde büzüldü. "Ne kavgası?"

"Bütün bunların parasını nasıl ödediğimle ilgili olan." Kız itiraz etmeye başlayınca, adam parmağını kızın dudaklarına bastırdı. "Ben ödüyorum, Lizzie."

"Elbisemin parasını ödemiyorsun."

"Hepsini ben ödüyorum."

"Hayır, değilsin."

"Lizzie..."

"Jared." Kadının ona bakışı pazarlığa yer bırakmıyordu.

"Lütfen mi? Sana günahkâr seksi bir elbise almak beni mutlu eder."

"Ve bunun için seni seviyorum, ama kendi günahkâr seksi elbisemi alacağım ve onunla senin aklını başından alacağım."

"Gerisini ben ödüyorum." Soru yerine açıklama yapmayı tercih etti çünkü artık gerçekten konuşmak istemiyordu. Hele de hayatının aşkı yatağında çırlıçıplakken. Konuşmak dışında yapabilecekleri çok daha iyi şeyler vardı.

"Geri kalanını sen ödeyebilirsin. Ama elbise benim."

"Tamam."

"Tamam."

"Şimdi seks yapabilir miyiz?" diye sordu.

Çekingen bakışları ona aklında bir şey olduğunu söylüyordu.

"Ne?"

"Neden eskiden söylediğin gibi söylemiyorsun?" "Neyi söylemiyorum?"

"Az önce söylediğin şey. Ben aramızı bozmadan önce asla bu kadar kibarca sormazdın."

"Sen kendi başına işleri berbat etmedin, Lizzie ve ben her zaman kibar davrandım."

Kızın alını, onu kahkahalarla güldüren kibirli bir ifadeyle kalktı.

"Tamam, belki her zaman değil ama çoğu zaman öyleydim.

Değil miydin?"

"Bana karşı gerçekçiydin ve bu hoşuma gitti. Senin 'gerçekliğine' alışmam biraz zaman aldı ama bir kere alıştıktan sonra sevdim.

" Elini göğsüne dayayıp karnına doğru götürdü ve bir saniyeden kısa bir süre içinde sertleşip hazır hale gelmesini sağlayan zincirleme bir reaksiyon başlattı. "Çok hoşuma gitti."

Bir anda farkına vardı ve kurt gibi gülümsedi. "Yani sevişmek mi istiyorsun?"

"İşte burada!" dedi gülerek, uzanıp yanağını okşarken.

"Bana karşı farklı davranma."

"Öyle olmak istememiştim."

"Bana karşı da dikkatli olma."

Yüzünü avucunun içine çevirdi ve ortasına bir öpücük kondurdu. "Sana karşı her zaman dikkatli olacağım. Benimle evlenmeyi kabul ederek hayatımın en büyük onurunu bana verdin."

"Bunu söylemen çok hoş ama umarım ne demek istediğimi anlıyorsundur. Kendin olmanı istiyorum Jared. Eskiden olduğun gibi, temkinli bir versiyonun değil. Tekrar yüzümüze patlamayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Anladım, tatlım. Sevişecek miyiz?"

Gülerek, "Yapabilir miyim bilmiyorum. Dünkü jimnastik yüzünden çok ağrım var."

"Ah, bebeğim," dedi önünden aşağıya doğru öperek.

"Bunu halledebilirim."

Sonsöz

Elisabeth, The Chesterfield'in üst katındaki yatak odalarından birinde boy aynasının önünde dururken, iki haftanın hiç bu kadar hızlı geçmediğini düşündü. Hayatının en önemli anından önce kendine son bir kez, eleştirel bir gözle baktı. Elbise gerçekten de günahkâr derecede seksiydi, göğüslerine yapışıyor ve vücudunun geri kalanına sıkıca oturuyordu. Kesinlikle seksi olsa da aynı zamanda basitti. Doğru olanı bulana kadar "çok fazla" olduğu için elbise üstüne elbise reddetmişti. Tren yoktu, fiyonk yoktu, fırfır yoktu ve buna bayılmıştı. Tek umudu Jared'in daha gösterişli bir şey istememiş olmasıydı.

Bu düşünce, günler bir telaş içinde geçip giderken yaşadığı tüm son dakika gerginliklerini özetliyordu. Gerçek Sözüne sadık kalarak, kaybını cüzdanlarında acı bir şekilde hissedecek olan ortaklarının şiddetli itirazlarına rağmen şirketten ayrılmıştı. Ancak Jared kendileri için planladıkları hayata odaklanmıştı ve ortaklar sonunda istifasını kabul etti.

Elisabeth barınakta bir hafta önceden haber vermiş ve Aimee'nin onun yerine geçmesi için terfi etmesini önermişti. Yönetim kurulu bunu kabul etmişti ve Elisabeth'i kaybettikleri için üzgün olsalar da, Aimee'nin sorumluluğunda ilerleyecekleri için heyecanlıydılar.

Jared dün Chesterfield Malikanesi'ni kapatmıştı ve anakaradan sipariş ettikleri ve küçük bir servet ödedikleri tüm eşyalarla birlikte hazırды. onları yeni mekândaki ilk düğün olacaktı.

Kısa zaman dilimi nedeniyle davetiyeleri atlamışlar ve modern bir çift gibi dijital ortamda haber yaymışlardı. Bu düşünce Elisabeth'e bir kriz geçirtti.

kıkırdamalar. Modern ve havalıydı. Her zaman ona yetişmeye ve ayak uydurmaya çalışıyordu. İçinden bir his bunun Evlendikten sonra değişti, bu yüzden uzun vadede onun için yeterli olup olmayacağına dair endişeleri vardı.

Son dakika sinirleriyle uğraşırken, fotoğrafını çeken fotoğrafçıdan habersiz kalmaya çalıştı. Her ifadesini. Bu sıradan bir fotoğrafçı değildi. Hayır... Nişanlısı, işadamı olduğu için, düğünlerini fotoğraflama hakkını Türkiye'nin en iyi fotoğrafçılarından birine vermişti. Dünyanın en iyi gelinlik dergileri, kendilerinin ve muhteşem düğün mekanlarının görüntülerinin The Chesterfield'a baş edemeyecekleri kadar çok iş getireceğini biliyorlardı.

Elisabeth bunu kabul etmişti çünkü bunun harika bir pazarlama stratejisi olduğunu inkâr edemezdi ama fotoğrafçıların ve dergi ekibinin düğün sırasında arka planda kalması şartıyla. Şimdiye kadar onun sınırlarına saygı gösterme konusunda harika davranmışlardı.

Kapının çalınmasıyla kız kardeşi ve anne babası odaya girdi. "Vay canına," dedi kız kardeşi Melanie tam takım elbiseyi incelerken. Jared büyük gün için saç ve makyaj ekibini adaya getirmekte ısrar etmişti, böylece Şehirde alacağı tüm şımartmalara sahip olacak. Onun için güzel görünmek istediğinden, bu savaşa girmemeyi seçmiş ve halkını inkar edememişti. ustaca bir iş çıkardı.

Saçları onun sevdiği şekilde omuzlarına dökülmüştü, yumuşak bukleler halindeydi ve arkada tek bir tokayla yüzünden uzak tutuluyordu. Küçük çiçekler Chesterfield bahçeleri tasarımının içine ustaca işlenmişti ve gelin buketi Alex'in onun için kestiği beyaz ortancalardan yapılmıştı. Mel, baş nedime olarak kendi seçtiği deniz mavisi bir elbise giydi ve koyu mavi ve mor ortancalar taşıdı.

"Aşağıda işler nasıl?" Elisabeth ailesine sordu. "Her şey çok güzel görünüyor, tatlım," dedi annesi. gözyaşlarını sildi. "İkinizin bunu bu kadar çabuk başardığınıza inanamıyorum."

"Çok fazla övgü alamam," dedi. "Çoğunlukla Jared yaptı."

"O iyi bir adam," dedi babası hışımla. "Küçük kızıma çok iyi bakacaktır."

"Evet, yapacak." Bu kadarını kesin olarak biliyordu ve bu farkındalıkla birlikte sınırlarının geri kalanı da yatıştı. O ve Jared önlerindeki zorluklarla birlikte yüzleştikleri sürece her şey yoluna girecekti.

"Vakit geldi," dedi Mel. "Hazır mısınız?"

Jared'la hayat, benim hayatımdan çok farklı olacaktı. Ama bunun büyük bir macera olacağından hiç şüphesi yoktu. "Ben hazırım."

*

Kız adamın nefesini kesti. Lizzie'yi izlerken Babasının kolunda ona doğru gelen Jared, hayatının geri kalanını birlikte geçireceği kadına hayretle bakmaktan başka bir şey yapamadı. Ona yaklaşırken, gülümsemesi göz kamaştırıcı ve kendinden emin olan bu kadının başka biri olamayacağını fark etti.

Ve istediği gibi, elbisesi günahkârca seksiydi. Eğer ona geri dönmeseydi, eğer tekrar bir araya gelmeselerdi, asla evlenemeyecekti. Artık bu kadarından emindi.

David'den kendisi için ayağa kalkmasını istemişti. Lizzie'nin kaçmamasını sağlamada arkadaşının oynadığı rol yüzünden. David'den sağdıcı olmasını istemesinin bir diğer nedeni de iyi kalpli doktorun Jared'in zengin olup hayatının neredeyse bir gecede değiştiğini gördüğünden beri edindiği ilk gerçek dost olmasıydı.

Anne-babası ve kardeşleri ön sırada oturmuş olanları izliyordu ama onlara, paranın her şeyi değiştirmesinden önceki kadar yakın hissetmiyordu. Hedeflerinden biri bir noktada bu boşluğu doldurmaktı ama bugün değil. Hayır, bugün tamamen Lizzie ve birlikte yaşayacakları yeni hayatla ilgiliydi.

Lizzie ve babası ona ulaştığında Jared babasının elini sıktı, kolunu Lizzie'ye uzattı ve yüzünü ona döndü

Yargıç Frank McCarthy, onları okyanusa nazır seçtikleri yerde evlendirmeyi memnuniyetle kabul etmişti.

Konukları arasında Jenny'nin Alex'le birlikte bir hafta önce onlar için düzenledikleri hazırlıksız bekârlığa veda partisinde tanıştırdığı kalabalık arkadaş grubu da vardı. Jared ve Lizzie, Jenny'nin McCarthy kardeşler ve eşleri/kız arkadaşları/nişanlıları da dahil olmak üzere ada arkadaşlarından oluşan ekibiyle hemen kaynaşmışlardı; Mr. ve Mrs.

McCarthy; kızları Janey ve kocası Joe; Jared'in dekoratör arkadaşı Sydney Donovan ve kocası Luke Harris; adanın polis şefi Blaine Taylor ve karısı Tiffany; Dan Torrington ve nişanlısı Kara Ballard; ve Owen Lawry ve nişanlısı Laura McCarthy. Jared ve Lizzie onları çok sevmiş ve düğün şenliklerine katılmaları için davet etmişlerdi.

Lizzie ayrıca kendisine çok nazik davranan taksi şoförü Ned Saunders'ı ve nişanlısı Francine'i de davet etmekte ısrar etmişti. Yeni arkadaş grubu, Jared'in Gansett Adası'ndaki hayatlarına yerleşmek için sabırsızlanmasının bir başka nedeniydi; bu da sonunda karısını Paris'e götürdükten sonra gerçekleşecekti.

Yargıç McCarthy'nin evlilik ve bağlılık, sevginin ve günlük kahkahaların önemi hakkındaki konuşmasını dinlerken elini tuttu ve ona gülümsedi, ardından geleneksel yeminlerini etti ve yüzüklerini taktı.

Sonra onları karı koca ilan etti ve Jared Onu öptü, o da onu öptü ve dürüstçe söyleyebilirdi ki bu, şüphesiz hayatının en güzel anıydı.

Bu sevinçli ışıltı sonraki parti boyunca onunla kaldı - buna resepsiyon demek o öğleden sonra Chesterfield'in çimenlerinde yaşananlar için çok hafif kalırdı. Jared onun bütün gün nasıl gülümsediğini asla unutamayacağını biliyordu. Dans ederken kollarında hissettiklerini asla unutamayacaktı.

ilk kez karı koca olarak. Ve onun kendisine sevgiyle bakışını asla unutamayacaktı.

Sydney'in onlar için hazırladığı balayı süitine iki kat merdiven çıkarak rekor bir sürede taşıdı.

Onu eşikten geçirdikten sonra yere bırakmak için hiçbir hamle yapmadı. Onun yerine muhteşem yüzünü inceledi ve o anda nasıl görüldüğüne dair her ayrıntıyı zihnine kazımaya çalıştı.

Hafıza.

"Mutlu musun?" diye sordu ona uzun bir sessizlikten sonra. "Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım." "Ben de öyle."

"Seni her gün mutlu edeceğim, Lizzie. Söz veriyorum."

"Aynı şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Gülümseyerek kaşlarını imalı bir şekilde salladı.

"Sevişmek ister misin?"

Ona gülümsedi ama kasıtlı olarak başını salladı.

Adam dondu kaldı.

Eli yatıştırıcı bir şekilde onun yüzünü okşadı. "Hayır, Jared. Bu gece sevişmek istiyorum."

Tüm soruların cevaplanmasının ve onunla geçireceği bir ömrün verdiği rahatlamayla, onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. "Bunu yapabilirim, aşkım. Bunu yapabilirim."

Chance for Love'ı okuduğunuz için çok teşekkürler! Katılın [Aşk Şansı Okuyucu Grubu](#), Jared ve Lizzie'nin hikayesini diğer hayranlarla tartışmak için spoilerlara izin verilir ve teşvik edilir. Bu romanı beğendiyseniz, diğer okuyucuların McCarthy Serisini keşfetmelerine yardımcı olmak için lütfen seçtiğiniz perakende sitesinde veya Goodreads'te bir yorum bırakmayı düşünün.

Sırada Gansett Adası'nda Owen ve Laura'nın düğününün yanı sıra geçmişteki favori karakterlerinizden bazılarını ve yeni McCarthy kuzenlerini tanıtacak olan Gansett After Dark var! Bu yılın ilerleyen zamanlarında bunu izleyin ve yeni kitaplar çıktığında haberdar olmak için marieforce.com adresindeki bülten listemde olduğunuzdan emin olun.

mevcut. Bu, asla kaçırmamanızı sağlamanın en iyi yoludur
Her şey! Yakında çıkacak olan All You Need Is Love, Green
Mountain Serisi, 1. Kitap'ta Will ve Cameron'ın ilk
öpüşmesine özel bir bakış için sayfayı çevirin.

Tek İhtiyacın Aşk Yeşil Dağ Serisi, Kitap 1

McCarthy'lerden hoşlanıyorsanız, Marie'nin 4 Şubat'ta All You Need Is Love ile başlayacak yeni Green Mountain Serisi'ndeki Abbott'lara BAYILACAKSINIZ.

"İhtiyacın Olan Tek Şey Aşk, romantizmin doruklarında gezinen bir kitap ve gerçekten de hakkını veriyor!" RT Book Reviews'dan 4 Yıldız

Aile tarafından işletilen Green Mountain Kır Dükkânı, yerel halk tarafından daha basit zamanların bir hatırlatıcısı olarak el üstünde tutulmaktadır. Abbott'ların çocukları bunu böyle sürdürmeye karardır ama babalarının farklı planları vardır...

Cameron Murphy Vermont'a bir ev inşa etmeye gittiğinde yeni bir müşteri için web sitesi, elde ettiğinden daha rahatlatıcı bir yolculuk hayal ediyor. Kasabanın geyiğine çarparak arabasını mahvettikten sonra, o güne kadar gördüğü en yakışıklı kahramanla tanışır. Ne yazık ki kurtarıcısı Will Abbott aynı zamanda müşterisinin oğludur ve yeni müşterisiyle hiçbir şey yapmak istememektedir. web sitesi veya onu oluşturan şehir kızı.

Will'in umurunda olan tek şey, Cameron'ın süslü botlarını şehirden ve ailesinin işinden uzaklaştırmasıdır. Ama onu aklından çıkaramıyor gibi görünmektedir. Ailesinin anlaşmazlığı kızıştıkça, ikisi arasındaki kimya da ısınır.

Özellikle de kalp meseleleri söz konusu olduğunda, basit olanın daha iyi olup olmadığını merak ediyorlar.

[All You Need Is Love'ın ilk bölümünü buradan okuyun.](#) Will ve Cameron'ın unutulmaz ilk öpücüğüne göz atmak için sayfayı çevirin...

Will ve Cameron'ın İlk Öpücüğü

All You Need Is Love, Yeşil Dağ Serisi, 1. Kitap Çıktı: Şubat 4, 2014

"Şekerleme tesisini her zaman ailenizden biri mi işletti?" Cameron, Will'in kardeşi Colton'a sordu.

"Çoğunlukla," dedi Colton. "İki amcamız uzun yıllar bu işi yaptı. Ben on bir yıldır buradayım, ve başka türlü bir hayat hayal edemiyorum."

"Tüm bunları web sitesine dahil etmek için sabırsızlanıyorum. Defterlerinizden bazılarını taramayı ve şekerleme tesisine ilgili sayfalarda arka plan olarak kullanmayı çok isterim."

Colton, "Benim defterlerim sizin defterlerinizdir, ne zaman ihtiyacınız olursa," dedi.

"Şekerleme bölümünde yakın çalışacağımıza eminim," dedi Cameron, onun kendisiyle flört ettiğini fark ettiğinde yüzü ısındı, hem de çok ince bir şekilde onu cesaretlendiriyordu çünkü Will'in canını sıktığı açıktı. "Bunu dört gözle bekleyeceğim."

Will aniden, "Gitmeliyiz," dedi. "Hannah'lara uğramamız gerekiyor ve benim de ofiste yapacak işlerim var."

Cameron, şekerleme tesisi hakkındaki sorularıyla Will'i işinden alıkoyduğu için kendini kötü hissediyordu. "Bu harikaydı Colton. Bana evinizi ve işinizi gösterdiğiniz için çok teşekkürler." Ona bir el uzattı.

"Kesinlikle bir zevkti." Elinin arkasına bir öpücük kondurmak için cesurca eğildi. "Umarım yakında tekrar görüşürüz."

"Onu Pazar günü annemlerde göreceksin."

"Ve Abbott'larla Pazar akşam yemeği daha ilginç hale geliyor."

"Kes şunu, Colton," dedi Will, onun yapabileceğini düşünemeyeceği uğursuz bir ses tonuyla. Sürpriz, sürpriz.

Colton kardeşine sadece güldü, bu da Will'i daha da çileden çıkarmış gibiydi.

Cameron onun da kendisine kızgın olmadığını umuyordu.

Colton onları kamyonete kadar geçirdi, Will onun için kapıyı tuttu ve kabine yerleştğinde her zamankinden daha sert bir şekilde çarptı.

Dikiz aynasından Colton'la aralarında geçen ve Colton'ı yine güldüren birkaç hararetli konuşmayı gördü. Sürücü kapısının çarpmasına ve Will'in yüzündeki fırtınalı ifadeye bakılırsa, kardeşinin ona söylediklerine gülmesi hoşuna gitmemiştir.

Kamyonu geri çevirdi ve arkalarından uçan bir kar kuyruğu Colton'ı kıl payı ıskaladı.

"Sorun nedir?" Cameron dolambaçlı tepeden aşağıya doğru kıvrılan ilk dönemeci dönerken sordu.

"Hiçbir şey."

Sert tavrı tanıştıkları geceyi anımsatıyordu. "Belli ki seni rahatsız eden bir şey var. Keşke bana söylesen-"

Adam frene bastığında kamyon şiddetle savruldu, emniyet kemerini attı ve kadına uzandı.

Cameron, adam onu öpmeden önce şaşkınlığını fark edecek zamanı ancak bulabilmişti. Ve Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Adam öpüşebiliyordu.

Adam bir eliyle yüzünü kavrayıp diğer eliyle saçlarını okşarken, dudakları yumuşak ama ısrarlı bir şekilde onunkilerin üzerinde gezinirken kadın eriyip gitti.

Şokun etkisi geçtiğinde, daha ileri gitmeden önce onun da katılmasını beklediğini fark etti. Onu cesaretlendirmek isteyerek kollarını boynuna doladı ve dilini onun alt dudağına sürdü.

Adam ipucunu aldı ve dilini kızın daha fazlasına ihtiyaç duymasına neden olan alaycı artışlarla ona verirken hırladı. Adam ona yaklaştıkça, kamyon öne doğru savruldu ve Buz.

"Kahretsin," dedi, kamyonun korkuluklara doğru kayışını kontrol etmek için ondan kurtulduğunda, bu onlar ile aşağıdaki vadiye dalmak arasındaki tek şeydi.

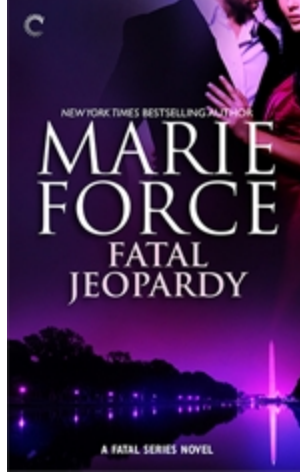
All You Need Is Love 4 Şubat 2014'te sizlerle!

Tek İhtiyacınız Aşk. Telif Hakkı 2014. HTJB, Inc. Tüm hakları saklıdır.

Ayrıca, Will & Cameron'ın kısa öyküsü "To Know Her Is To Love Her" bonusuyla birlikte All You Need Is Love'ın basılı kopyasını kitap satılan her yerde bulabilirsiniz.

All You Need Is Love Birleşik Krallık, Avustralya, Yeni Zelanda, Güney Afrika ve Hindistan'da Your Love Is All I Need olarak adlandırılmaktadır.

Fatal Serisi'nin 24 Mart'ta çıkacak 7. Kitabı Fatal Jeopardy'nin kapağına ilk kez bakmak için sayfayı çevirin.

Ölümcül Tehlike

Ölümcül Seri, 7. Kitap

Mevcut: 24 Mart 2014

Washington, D.C. Polis Teğmeni Sam Holland ve kocası ABD Senatörü Nick Cappuano, oğullarıyla birlikte sakin bir Şükran Günü geçirmeyi dört gözle beklemektedir. Ancak Sam ve Nick eve döndüklerinde korkunç bir manzarayla karşılaşınca huzurlu bir tatil geçirme düşünceleri suya düşer: Sam'in on yedi yaşındaki yaşı yeğeni Brooke'un bilinci yerinde değildi ve kanlar içindeydi.

Bu duygu yüklü, son derece kişisel davada kişisel ve profesyonel arasındaki çizgiler bulanıklaşırken, Sam destek için Nick'e her zamankinden daha fazla güvenmektedir. Ancak söz konusu geceye ait şüpheli görüntüler sosyal medyada ortaya çıkınca Sam, yeğeninin gerçekte ne olduğu hakkında bildiği her şeyi ona anlatıp anlatmadığını merak etmeye başlar. Zamana karşı yarışırken Nick onun taktiklerini ve etik değerlerini sorgulayınca, Sam'in Brooke'un katil değil kurban olduğunu kanıtlamak için ne kadar ileri gidebileceğine karar vermesi gerekecektir.

Fatal Jeopardy için ön sipariş verin!

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar Suya Basma Serisi

Kitap 1: [Suya Basmak](#)

Kitap 2: [Zamanı](#)

[İşaretlemek](#) Kitap 3:

[Yeniden Başlamak](#)

Kitap 4: [Eve Dönmek](#)

McCarthy's of Gansett Island Serisi

[McCarthy's of Gansett Island Kutulu Set](#)

Kitap 1: [Aşkın Hizmetçisi](#)

Kitap 2: [Aşk Aptalı](#) Kitap

3: [Aşka Hazır](#) Kitap 4:

[Aşka Düşmek](#) Kitap 5:

[Aşk Ummak](#) Kitap 6:

[Aşkın Mevsimi](#) Kitap 7:

[Aşka Özlem](#) Kitap 8: [Aşk](#)

[Beklemek](#) Kitap 9: [Aşkın](#)

[Zamanı](#) Kitap 10: [Aşk](#)

[İçin Yaratılmış](#)

Kitap 10.5: [Aşk Şansı](#), Bir Gansett Adası Novellası

Yeşil Dağ Serisi

Kitap 1: [Tek İhtiyacın Aşk](#)

Kitap 2: [Elini Tutmak İstiyorum](#) (Haziran 2014)

3. Kitap: [Onu Orada Dururken Gördüm](#) (Kasım 2014)

Single Başlıkları

[Georgia on My Mind](#)

[True North](#)

Sonbahar

Herkes Bir Kahramanı

Sever İlk Uçuşta Aşk

Hücum Hattı

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri Kitap 1:

Ölümcül İlişki Kitap 2:

Ölümcül Adalet

Kitap 3: **Ölümcül Sonuçlar**

Kitap 3.5: **Fatal Destiny**, Düşün Novellası Kitap

4: **Fatal Flaw**

Kitap 5: **Ölümcül**

Aldatma Kitap 6:

Ölümcül Hata

Kitap 7: **Ölümcül Tehlike** (24 Mart 2014)

Tek Başlık

Enkaz

Yazar Hakkında

Marie Force, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın çok satan, ödüllü yazarıdır.

çağdaş romantizm. Kendi yayınladığı McCarthys of Gansett Island Serisi ile New York Times çoksatanı olan yazarın Maid for Love 2011 yılında yayınlandığından beri 1 milyondan fazla e-kitap satmıştır. Kendisi aynı zamanda New York Times

Harlequin's Carina Press'in çok satan Fatal Serisi'nin yanı sıra Treading Water Serisi ve çok sayıda bağımsız kitap.

Berkley Sensation'dan çıkan yeni Green Mountain Serisi'nin 1. kitabı All You Need is Love 4 Şubat 2014'te çıktı. İkinci kitap, I Want to Hold Your Hand, Haziran ayında çıkacak,

Marie kısa süre önce Berkley ile serinin üç kitabı için daha önemli bir anlaşma yaptı. Marie 2014 yılında Harlequin'den Fatal Serisi'nin ilk beş kitabı ve Berkley'den Green Mountain Serisi'nin ilk üç kitabı olmak üzere toplam sekiz kitap yayınlayacak.

Kocasını donanmadayken Marie İspanya'da yaşıyordu, Maryland ve Florida'da çalıştıktan sonra şimdi memleketi Rhode Island'a yerleşti. İki genç kızın ve Brandy ve Louie adında iki alıngan köpeğin annesidir. Yeni kitaplar ve bölgenizdeki diğer olası etkinlikler hakkında haberler için marieforce.com adresindeki Marie'nin posta listesine katılın. Onu Twitter'da [@marieforce](https://twitter.com/marieforce) ve Facebook'ta takip edin. Marie'nin birçok okur grubundan birine katılın! Marie ile marie@marieforce.com adresinden iletişime geçin. Güncellemeler için [Anma Günü 2014 Okuyucu Hafta Sonu](#) grubuna katılın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.